Akbaba

Sayı 250
26 Aralık 1956

Noel Baba Suriyede!

GISLAVED
LASTIKLERI
1932
GISLAVED
İSTANBUL

Akbaba

Ercümend Ekrem

EDEBİYATIMIZIN güler-yüzü ne kadar ağlasa azdır. Bir mizah yazarı değil, pîrimiz öldü!

Ercümend, her çeşit mizah yazısının ustası idi: Hikâye, roman, fıkra... Çizdiği tipler, o öldükten yıllarca sonra da yaşıyacak: Meşhedi Câfer, Torik Necmi, Papeloğlu bunlardan bir kaçıdır.

Kalemi, taklidin her çeşidini, aslını yadırgatmıyacak bir ustalıkla yapardı. Kelime oyunlarının en zarif örneklerini de Ercümend Ekrem vermiştir.

Dili durmazdı. Harp içinde, Hitler'den bahsedilirken: (Bizimkilerden bir «H» sı fazla!) demesi ona rahat bir koltuk kaybettirmişti.

Hele İstiklâl Mahkemesinin öfkeli günlerinde, Akbaba'da çıkan:

Alim Alim gül Alim,
Gül dibine gel Alim!

Mânisi, rahmetli Kel Ali'nin kafasını nasıl kızdırmadı, hâlâ şaşarım!

Aristokrat bir babanın, Recâi Zade üstad Ekrem'in oğlu Ercümend, doğup büyüdüğü saltanatlı yalıdan ziyade, Boğaz kıyılarındaki *fakir halk* kahvelerini, balıkçı meyhanelerini severdi. Onlarla konuşurken onlardan olurdu. İçi o kadar yakındı onlara!

Galatasarayı bitirmişti. Paris'te okumuştu. Fransızcayı, ancak zarif bir Fransız aydınının bileceği kadar ince bilirdi. Ama bu garplı kültür, onun hâlis İstanbul çocuğu hüviyetini hiç, hiç, hiç değiştirememişti.

Arkadaşlığımız eskidir, süreklidir ve tatlı hâtıralarla doludur.

Ben, yirmi yıl evvel, Sular İdaresine İdare Meclisi âzası olunca, «ne münasebet?» diye dudak bükenlere:

— Tam yerini buldu, sudan muharrirdir!

Dediğini işitmiş, gülüp geçmiştim. On beş sene sonra, tuhaf bir tesadüfle Ercümend aynı koltuğa oturunca, bu sefer de ona dudak bükenlere ben:

— Tam yerini buldu, demiştim, meşhur sululardandır!..

Hiç kızmamış, pişkin bir kahkaha ile:

Sabırlı adammış, demiş, bu kadar yıl bekledi ama iyi yapıştırdı!

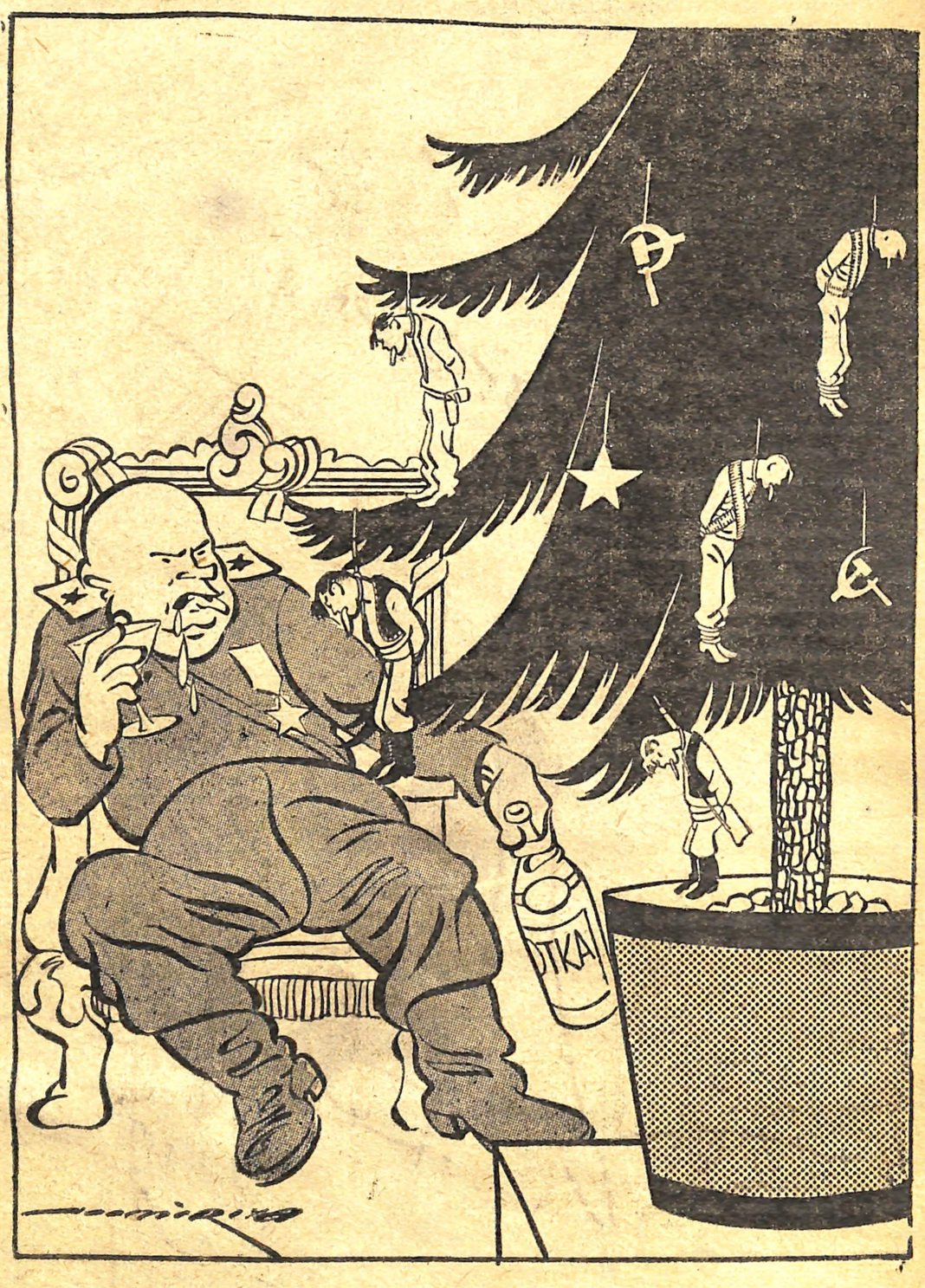

Macaristanda Noel!

Yıllardır hasta idi: Şekeri vardı, kalb anjini vardı ve... Ve içiyordu.

«Sistem Talu» diye adlandırdığı bu meyhane rejimine «Neş'eyle tedavi» diyor, kendi kendisini aldatıyordu.

Bu aldanış galiba beş, altı sene sürdü. Ne dersiniz? Rakı yerine ilâç içse acaba daha mı çok yaşıyacak ve daha mı çok bahtiyar olacaktı?

Muhterem doktorlarımız af etsin, ben ona evet diyemiyeceğim.

Ercümend Ekrem, yalnız en güzel eserlerini değil, en neş'eli günlerini de Akbaba'ya verdi. Arnavutköyü iskelesinin sağlı sollu iki yalısında beraber geçirdiğimiz yirmi yıl evvelki bir yazın keyfi hâlâ içimdedir.

Ağlarım hâtıra geldikçe gülüşlerimiz!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Hayır Sahibi

★ Yazan: Hayri HAYRINIGÖR ★

Yazısız!

TRAMVAY durağında Müçtebâ'yı görüverince şaşırdım: Bitmişti zavallı... Beni âdeta tanımadı:

— Nasılsın kardeşim? diyecek oldum.

— Neden kardeşin oluyormuşum senin? diye çıkıştı. Zavallı, yılkenienmiş! Binbir güçlükle kendimi tanıttım. Bu defa da ağlamaga başladı.

— Nen var, Müçtebâ'cığım? Ne oldu sana böyle?

Dedikçe yaygarayı basıyordu. Sonunda:

— Fen memuru yaptı beni böyle.. dedi.

— Ne münasebet? Fen memuriyle ne alışverişin var ki?

— Arsamı hibe ediyordum da...

— Fen memuruna mı?

— Ona olsa bu hale getirmezdi beni.. Mektebe...

— Yalnız, Allah aşkına beni de meraktan çıldırtma... Olup bitenleri anlat bakayım...

— Olur... Şayet hatırlıyabilirsem, bende akıl kalmışsa...

Ve anlattı:

— Bilmiyorsun ya, Maltepe'nin orda oturuyorum. Peder sizlere ömür olduktan sonra bana epey mal, mülk, arazi nâm bıraktı. Eh, çoluk var ama çocuk yok. Ölürsem bunca şey kime kalacak? Düşündük, taşındık; karı-koca bir karar verdik. Bağdat caddesi üstünde bir dönüm arsa var. Bizim orda mektep de yok. Şunu Maarif'e hibe edelim. Onlar da, bedava arsa üzerine bir ilkokul kursunlar, semtin çocukları bir an önce okuyup adam olsun, bize de belki dua edeni çıkar içlerinde dedik. Ferâ mı ettik yâni?

— Keşke herkes sizin gibi olsa... dedim.

— Sakın olmasınlar, sakın olmasınlar. Yoksa bana dönerler.. Neyse, ben devam edeyim. Kime başvurmak lâzım olduğunu bilmediğimiz için, usulen vilâyetin en büyük mülkiye âmirinden, Vali'den bir mülâkat rica ettik. İstanbul Valisinin işi o derece başından aşkındır ki, makamında bulunabildiği zamanlar, takunyasını kaybeden eshâb-ı mesâlih ona başvurduğundan kendisiyle beş dakika görüşebilmek en az beş gün gidip gelmeğe, beş kere telefonla randevu isuemeğe, aldığınız randevuyu gerçekleştirmek için de günde beş defa arayıp sormağa bağlıdır... Ne yapsın o da? Benzin derler, gaz derler, yıkmak derler, trafik derler, hep ona söylerler... Neyse, bir hafta kadar mücadeleden sonra nihayet Valimizle yüzyüze gelebildik. Beni görür görmez:

— Sana on bin lira vereceğim!.. dedi.

— Allah ömür versin efendim ama... diye kekeledim.

— Yok, yok, hemen şimdi git, paranı al! dedi ve elini uzattı. Baktım mülâkat bitiyor, bunca emek boşa gidecek, dayanamadım:

— Efendim, dedim, ben sizden para istemedim. Kesenizden mi vereceksiniz?

— Hayır, hazineden. İsterseniz kesemden vereyim...

— Çok şükür ihtiyacım yok...

— Yok da ne diye başımızı ağrıtıyorsunuz böyle?

— Efendim, ben, mektep yapasınız diye size arsa teberru etmeğe geldim!

Hemen defterine baktı:

— Ya? Affedersiniz. Sizden evvel girmesi lâzım gelen biri vardı da. İstimlâk bedeli yüzünden bize etmediğini koymuyordu. O zannettim...

— Hayır efendim.

— Peki, çok memnun oldum. Hemşehrilerim nâmına size çok teşekkür ederim. Buyrun, dilekçenizle imar'a, fen işlerine ve Maarife götürsünler sizi...

Baktım, yine elini uzattı. Eh, işlerin niçin bu kadar süratle görüldüğü anlaşılıyordu. Her müracaat sahibine iki dakika ayırabilen bir valinin günde en az yüz müracaatı cevaplandırıp işlerini neticelendirmesi ancak mümkün olurdu zaten...

Kendisine veda edip, ilgili daireye gittim. Yani Maarif'e...

— Böyle böyle.., diye işi başından anlattım.

—Bugün müdür muavini yok, yarın buyrun... dediler.

— Yerim uzak, gelemem her gün, diyecek oldum.

— Bunca vatandaş nasıl geliyor? dediler. Hem iyilik yapmak istiyorsunuz, hem yüksünüyorsunuz...

Ertesi gün gittim. Müdür muavini oradaydı. Beni dikkatle dinledi:

— Bu iş, evvelâ imarı ilgilendirir, oraya müracaat edin, dedi.

Kalktık imar müdürlüğüne gittik. Dinlediler. Anlattık.

— Fen işleri rapor vermeli... dediler.

Ertesi gün Fen işlerine gittim. Artık, mektebe devam eder gibi her gün İstanbul'a iniyordum. Bir yandan da kendime bir iş buldum diye seviniyordum. Hattâ bir ahbap:

— Böyle her gün nereye iniyorsun? Yoksa işe mi girdin? diye sordu da:

— Evet, dedim. Belediye'de vazifeliyim..

— Vazifen ne?

— Hibe ve ferağ işleri tetkik ve intaç dairesinde çalışıyorum..

Böyle bir dairenin varlığı, yokluğu kimseyi ilgilendirmiyordu. Fen işleri işi fennî surette inceledi, sonunda:

— Arsanız mektep olmak için küçük... hükmüne vardı. Ama ben iyice kafama koydum, mektebi yaptırtacaktım:

— O halde, sağında, solunda boş yerler var, dedim. İstimlâk edersiniz...

— Paramız yok...

— Ben size para veririm...

— Kendiniz alıp arsayı büyüttükten sonra hediye etseniz? dediler.

— Öyle yaparsam mal sahipleri arsalarını bana pahalıya satarlar, siz alırsanız istimlâk ve menâfii umumiye kanunları hükmüne girer, ucuz olur.., dedim. Tereddüt ettiklerini görünce ilâve ettim:

— Ben size, sahilde elli bin liralık bir arsa daha hibe edeceğim, onu satın, yirmi bin lira kadar sarfederek mektep arsasını büyütün, kalan otuz bin lirayı da binanın inşasında kullanırsınız... dedim.

Adam bana baktı, baktı... Sonra:

— Evet ama, mahallin ihtiyar heyeti evvelâ orada bir ilkokul inşasına lüzum göstermeli... demez mi?

İşte ondan sonra, kardeşim, her gün İstanbul'a inmeğe alıştığım için, yolumu Bakırköy'e kadar uzatıyorum. Allah razı olsun, hayır sahipleri çok, beni tedavi ediyorlar...

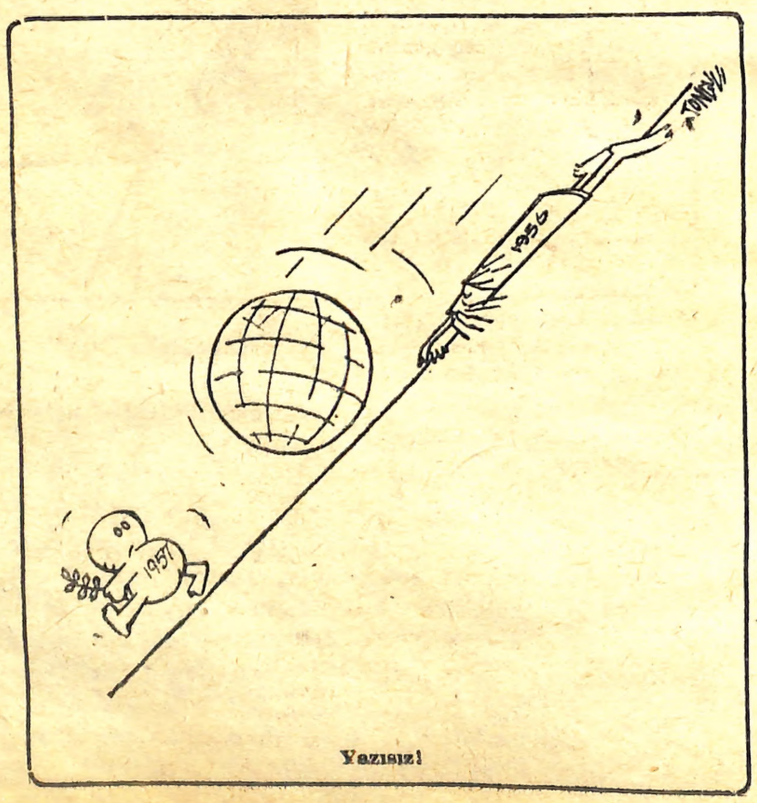

Yazısız!

Çatapat KÂZIM

Çatapat Kâzım mahallenin tek külhanbeysiydi. Pantalonunun mor kadifeden bol paça kıvrımları yumurta topuklar üstüne düşer, belinden Trabulus kuşağının ucu sarkardı. Sağ kolunda iki dövme vardı: Bileğinde ok saplanmış bir yürek, pazusunda da bir deniz kızı... Yağız bir delikanlıydı Çatapat Kâzım. Çene kısmı alın kısmından daha geniş, katı bir yüzü vardı. Kaşları daima çatık, yumrukları sıkık durur, dudaklarını kımıldatmadan, dişlerini gıcırdata gıcırdata konuşurdu.

Çatapat Kâzım'a bu lâkap kendi anlattığı hikâyelerden kalmıştı:

— Aynalı meyhanede içiyordum. Barba Niko masayı mezelerle bahçe gibi süslemişti. Tam ilk kadehi ağzıma götürürken yanımdan geçen Kamyon Tevfik koluma çarpmaz mı?.. Birden içimdeki ecinniler zincirinden boşandı... Allah ne verdiyse artık, çatapat çatapat, sizin anlıyacağınız herif oldu hoşaflık pestil... Garsonlar bir elimi öper, müşteriler öbür elimi... Haydi *yiğitlik bizde kalsın* dedik, affettik keratayı!..

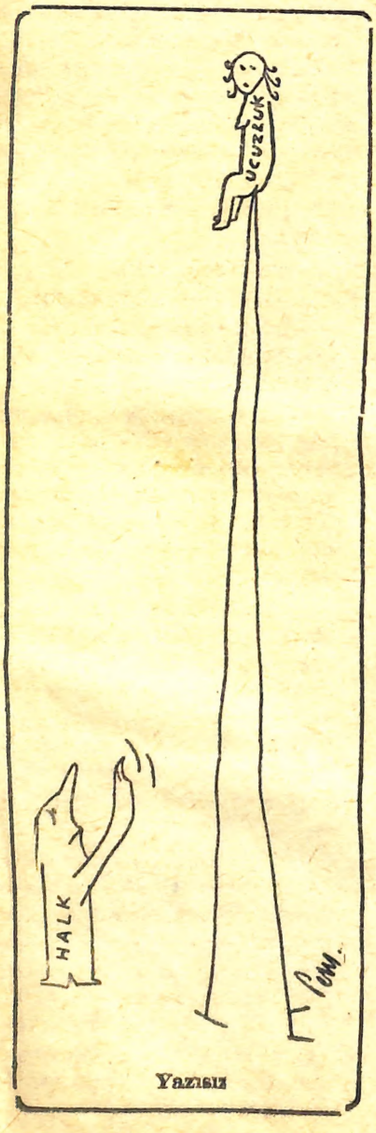

Yazısız

Çatapat Kâzım'ın her hikâyesi mutlaka böyle biterdi:

— Allah ne verdiyse artık, çatapat çatapat!

Fenerbahçede bir konak arabacısını böyle bayıltmıştır, Kömürcü sokağında altı Yunan gemicisini böyle tepelemiştir, Çırçır yangınında Yeşil tulumba takımını böyle alaşağı etmiştir: Çatapat, çatapat!

Nihayet, nasıl oldu, ilk defa kimin ağzından çıktı belli değil, Kâzım'ın adı, oldu Çatapat Kâzım!

Bütün mahalle yılardı ondan. Kadınlar, uzaktan gölgesini görseler yol değiştiriyorlardı. Kahvenin önünden geçenler şöyle bir göz atarlar, çatapat içerideyse girmezlerdi. Bakkalı, kasabı, manavı haraca kesmişti adetâ. Alış veriş ettiği esnafa, para yerine arasıra lütfen bir selâm verip çıkar giderdi. Kimse ağzını açıp da bir şey söyleyemezdi ona. Bazı, sabırları tükense de dudaklarının uçlarına kadar gelen sözleri kendi kendilerine bile fısıldamaktan çekinir, yüzlerinde iğreti bir sevgi gülüşüyle âşinalık ederlerdi:

— Merhaba Kâzım Bey!

Fakat bir Mayıs günü, bütün mahalleyi önce dehşete, sonra hayrete düşüren bir vak'a oldu, korkunç bir vak'a...

Çatapat Kâzım, kahvenin önündeki asma çardağı altına iskemleyi atmış, bir elinde *kallavi fincan*, öbür elinde marpuç, bir âşiret reisi cakasiyle nargilesini tokurdatıyordu. Önce, uzaktan, ayazda kalmış horoz ötüşünü andıran çiy bir ses geldi:

— Kalaycıı...

Çatapat Kâzım, öfkeli gözlerle *bir sağa baktı, bir sola*. Kimse yoktu. Ama ses, biraz daha sert, biraz daha keskin ve biraz daha yakından tekrar geldi:

— Kalaycıı...

Çatapat Kâzım, tömbekiyi tutuşturan göğüs dolusu bir çekişle nargileyi tokurdattı...

— Kalaycıı.....

Köşeden, kısa boylu, çelimsiz, uzun burunlu bir Karadeniz uşağı, sırtında çuvalla görünmüştü.

— Kalaycıı...

Çatapat, gök gürültüsünü andırır bir sesle haykırdı:

— Sus ulan, serçe boku!..

Kalaycı, bunu sanki duymamış gibi, rahat, telâşsız, geldi, tam çardağın önünde durdu, başını biraz havaya dikti, uzun boynunda, sipsivri gırtlak kemiği inip çıkarak bir daha öttü:

— Kalaycıuuu!..

Kahve halkı dehşet geçiriyordu şimdi. Çatapat Kâzım omuzundan caketini atmış, elinden marpucu bırakmış, şöyle bir doğrulmuştu:

— Ulan hamsi kılçığı...

Demeğe kalmadı, havada bir iskemle uçtu, bir tekme, bir tokat, bir yumruk... Çatapat, çatapat, çatapat... Kâzım, yaralı bir boğa gibi yere serilmişti!

Bir müddet, korkudan mı, şaşkınlıktan mı, kimse ses çıkaramadı.

Yalnız kalaycı, duvar dibine bıraktığı çuvalını tekrar sırtına vurmuş, sanki hiç birşey olmamış gibi sakin, rahat eski yoluna koyulmuştu:

— Kalaycıı!..

O günden sonra Kâzım'ın adı yine çatapat kaldı. Ama, bu kelime mutlaka bir tebessümle söyleniyordu artık. Ne mahallede itibarı kalmıştı, ne esnaf yanında. Bir zamanlar, o dükkâna girince yeni küfe açan manav Ali Ağa bile, şimdi, kınalı yapıncağı ona çok görüyor:

— O sana gelmez çatapat, diyordu, bak şurada biraz mıcır var, ver elli kuruş da al götür!

Hele bir zamanlar gölgesinden bile korkan sokak çocukları, arkasından, kestane fişeği patlatır gibi, bir ağızdan tempo tutuyorlardı:

— Çatapat, çatapat, çatapat!

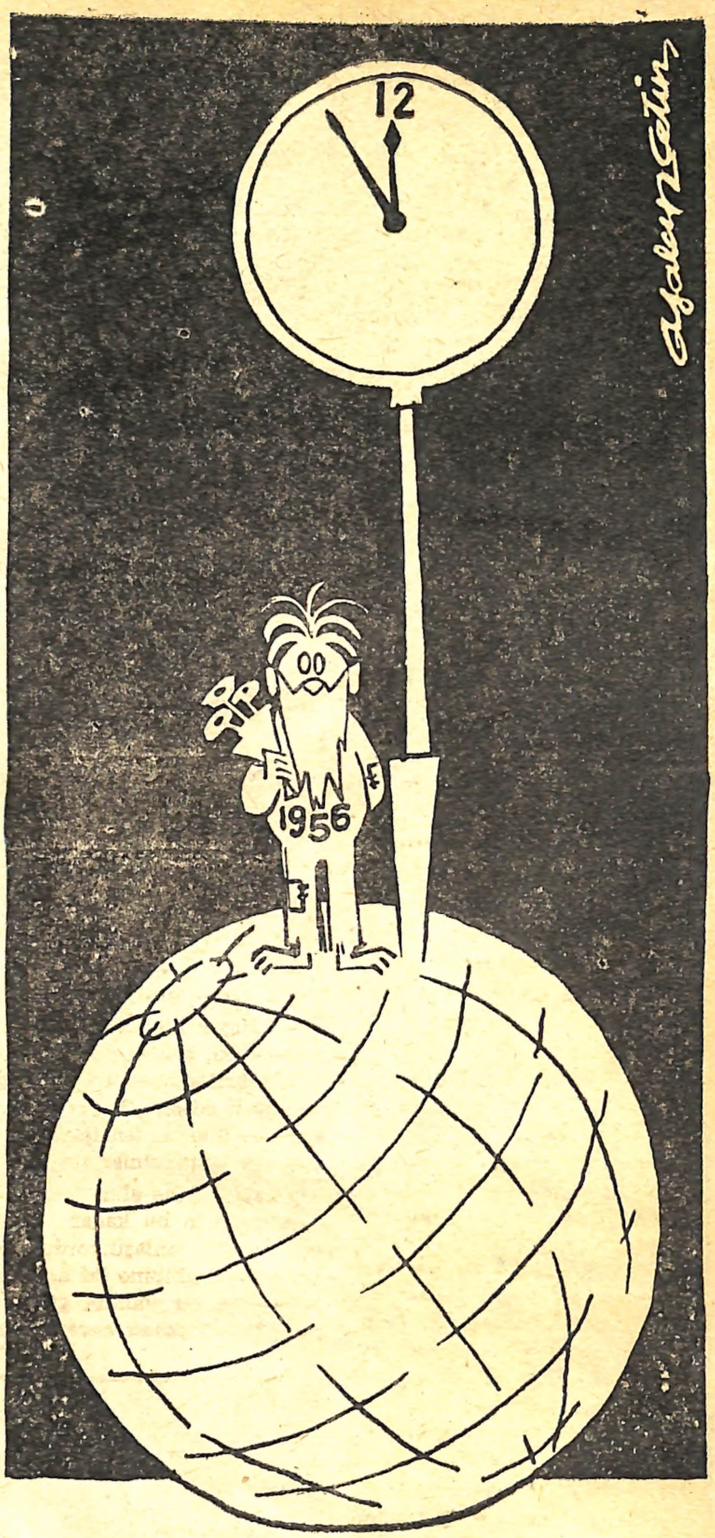

Yazısız!

HORTLAK

(Hortlak, çok güzel bir mizah ve hiciv hikâyesidir. Bu nefis eseri üstat Orhan Seyfi Orhon'un, pek yakında, Akbaba Mizah Yayınları arasında çıkacak «Düğün Gecesi» isimli kitabından alıyoruz.)

★ Yazan: Orhon Seyfi ORHON ★

★

HÜSEYİN Necmi on senelik ayrılıktan sonra evinin kapısını çalarken yüreği heyecandan titriyordu.

— Kimbilir, zavallı anacığım, beni görünce nasıl sevinecek, diyordu. On senedir döktüğü göz yaşlarının acısını bir dakikada unutacak.

Daha şimdiden anasının kollarını boynunda hissediyordu.

Ayşe hanım bir tek evlâdı olan Hüseyin Necmiye çok düşkündü. Oğlunun şehit haberini aldığı zaman öyle saçını başını yolmuştu ki... Komşuları:

— Artık Ayşe yaşamaz...

Diyorlardı. Bir hafta içinde belki yirmi yaş ihtiyarlamıştı. Saçları bembeyaz kesilmişti. Fakat dert veren Allah teselisini de veriyor. Yavaş yavaş yüreğinde kanayan yara kapandı. Bir gün geldi ki (Şehit anası) diye etrafından gördüğü hürmetten bir haz bile duymaya başladı. Merasim günlerinde memleketin vatanperverleri onu toplantı yerine getiriyorlar. Ona bir iki söz söyletiyorlardı.

Bu sözler halkı o kadar heyecana getiriyordu ki, ne istense hemen yaptırılıyordu. Şehit anasının himmetile memlekete yol, mektep, hastahane yaptırıldı. İaneler toplandı. Şehit anası âdeta bir vatan timsali oldu. Ona hürmet etmek herkese borç bilindi.

İntihap günlerinde şehit anası Belediye dairesine gidiyordu. Onun:

— İyidir, namusludur!

Dediğine hiç kimse itiraz edemiyor, gözü kapalı rey veriyordu. İntihaptan sonra belediye reisinden kaymakama kadar herkes gelip elini öpüyordu.

Hüseyin Necmi kapıyı çaldı. Tanımadığı bir adam açtı.

— Ayşe hanım burada oturmuyor mu?

— Hangi Ayşe hanım?

— Hani şu, oğlu şehit olan Hüseyin Necminin anası...

— Şehit anası mı?

— Evet!

— O burada oturmaz. Hükûmet konağının yanında belediyenin aldığı evde oturur.

— Belediye ona ev mi aldı?

— Ona almayıp ta kime alacak? Şehit anası bu... Aslan gibi oğlunu kurban verdi.

Hüseyin Necminin bile hafifçe koltukları kabardı.

— Zavallı anacığım, on yıldır matemimi tutuyor demek... Aman çabuk gideyim!

Dedi. Yolda karısile oğlunu düşünmeğe başladı. Nahide ile öyle sevişiyorlardı ki on sene evvel ayrılırken genç kadının kollarını güçlükle boynundan çözebilmişti. Sıcak göz yaşları sağnağa tutulmuş bir yolcu gibi üstünü başını ıslatmıştı. Genç kadın, kocasının ölüm haberini duyduğu zaman daha az ağlamadı. Vakıa bu göz yaşlarının içinde kendi talihine de dökülen damlalar vardı. 25 yaşında dul kalmak bir kadın için ne acıdır. Nahide, kaynanasına ana gibi sarıldı. Evlenmedi. Çocuğile teselli bulmaya çalıştı. Nihayet bir kaç ay evvel bu şerefli aileye sıhriyet peyda etmek istiyen memleketin eşrafından Buğday zade İbrahim beyle nişanlandı. Yeni kocası eskisine nisbetle hem daha zengin, hem de daha yakışıklı bir adamdı. Ayşe hanım, gelinini kızı yerine koymuştu. İbrahim bey onlara iç güveyisi girecek, evlerinin düzeni hiç bozulmıyacaktı.

Hüseyin Necmi, içini çekerek:

— Zavallı karıcığım, beni görünce kim bilir nasıl şaşıracak, nasıl boynuma atılacak?

Diye düşünüyordu.

Oğlu Feride gelince, o haylaz çıkmıştı. Baba tazyiki üstünden kalkınca okumadı. Çapkınlığa başladı. Büyük anasından boyuna para çekip kızlara yediriyordu. Bir sene evvel sinni rüşte girdiği için babasından kalan mirası eline geçirmişti. Şimdi bunları yemekle meşguldü.

Hüseyin Necmi kapıyı çaldı. İhtiyar bir kadın açtı.

— Ayşe hanım burada mı?

— Evet!

— Nahide!

— O da burada!

— Oğlu Ferit!

— Hepsi burada yemek yiyorlar. Karşıki odada. Durunuz haber vereyim.

— Hayır, bir şey söyleme. Ben birdenbire karşılarına çıkmak istiyorum.

— Siz kimsiniz?

— Ayşe hanımın oğlu...

— Hangi oğlu?

— Sen hele dur... Şimdi anlarsın.

Birdenbire odadan içeri girdi.

— Anne beni tanıdın mı?

Diye bağırdı. Hepsinin lokmaları ağzında kalmıştı.

Ayşe hanım:

— A, a, a...

Diyebildi. Nahide:

— Aman... Aman... O...

Diye söylendi. Ferit:

— Vay canına babam!

Diye mırıldandı. Ayşe hanım kendini topladı:

— Sen kimsin ayol? Paldır küldür içeri girdin!

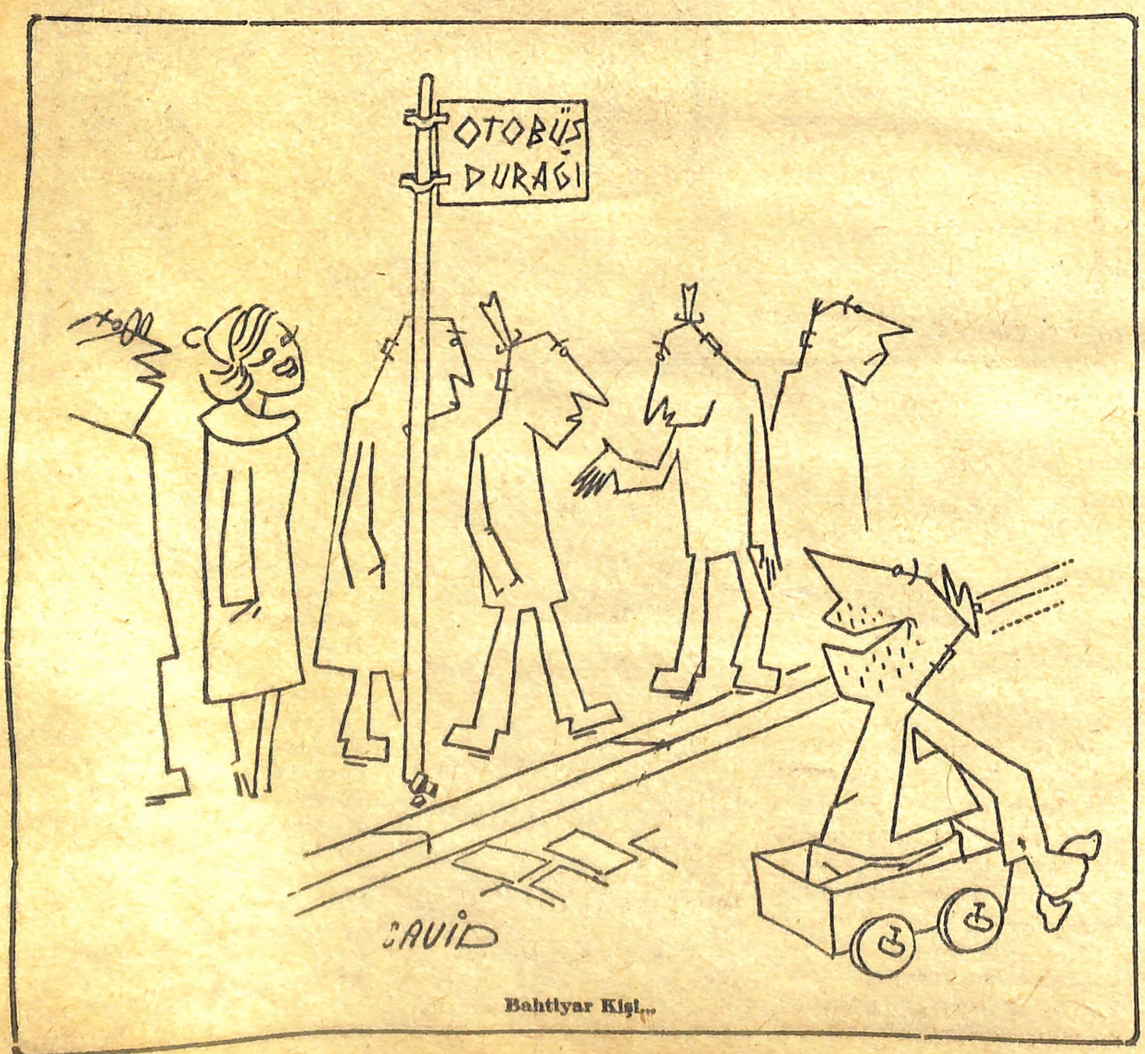

Bahtiyar Kişi...

— Beni tanımadın mı anneciğim, oğlunum!

— Benim oğlum vatan uğrunda şehit düştü, şimdi kemikleri bile kalmadı.

— Hayır, yanılıyorsun. Ben şehit olmadım. Yaralandım. Arkadaşlarım öldü sanmışlar. On sene Sibiryada kaldım. Hastahanede yattım. Bir türlü kendime gelemiyordum. Nihayet iyi oldum işte... Gel anacığım, boynuna sarılayım.

— Dur, üstüme gelme bağırırım...

— Canım anneciğim, beni tanımıyor musun? O kadar çok mu değiştim?

Ayşe hanım ciddî bir tavır aldı:

— Oğlum olduğunu ne ile isbat edebilirsin bakayım? Yanında nüfus kâğıdın, askerlik vesikan falan var mı?

— Ne vesikası anne, ben Rusyadan ihtilâlde kaçtım. Zorla canımı kurtardım.

Ayşe hanım gelinine döndü:

— Bu adam Hüseyin Necmiye benziyor mu kızım, söyle!

— Hayır, ben hiç benzetemedim.

— Karıcığım, sen de mi kocanı tanımıyorsun?

— Rica ederim, evli bir kadına böyle şeyler söyleme... Kocam duyarsa fena olur.

Hüseyin Necmi deli gibi olmuştu:

— Ferit, söylesene baban değil miyim?

Ferit, dudaklarını havluya silerek sofradan kalktı:

— Benim böle şeylere aklım ermez. Babam mısın, değil misin. Elbette büyük annemle, annem daha iyi bilir!

Dedi ve yavaşçacık sıvıştı. Hüseyin Necmi kendini toplamıştı. Yorgun argın bir sandalyenin üstüne oturdu.

Annesine:

— Ya... Demek ki senin oğlun değilim...

Ayşe hanım; karşısındakinin ağzını kapatmak ister gibi elini uzatarak ağlamaya başladı:

— Açma... Açma... Evlâdımı hatırlattın Hu... Hu... Hu...

Hüseyin Necmi karısına döndü:

— Senin de kocan değilim!

Nahide gözlerini sildi:

— Sus... Sus... Kocacığımı ak lıma getirdin... Hu.. Hu.. Hu.

Ayağa kalktı:

— Hakkınız var. Hüseyin Necmi on sene evvel ölmüştü. Tekrar yaşamıya hakkı yok... Olsa olsa hortlayabilir.. dedi. Başka bir şey söylemedi. Odadan çıktı...

Bir mezar kaçkını gibi kendinden korka korka yürürken:

— Vay canına, diyordu, demek ki hortlak diye o kadar korktuğumuz buymuş... Meğer, ben hortlamışım da haberim yok!

Orhan Seyfi ORHON

Vurguner ailesi

VURGUNER — Rica ederim karıcığım, şu beşyüzlükleri kaldır, hep binlik tak, ağaç fakir görünmesin!.

GÖMLEK

Dünya gazetesinde bir fotoğraf... Hayır, hayır, bacak, göğüs, kalça, göbek fotoğrafı değil. Bir gömlek fotoğrafı. Hâni şu arkamı za giydiğimiz erkek gömleği yok mu? İşte onlardan biri!

Ama, mühim olan gömlek değil, üstündeki fiat...

Bilin bakayım kaç kuruş?.. Pardon, artık alışverişte kuruş kalmadığını unuttum .Kaç lira?..

Otuz değil, kırk değil, elli değil... Değil efendim, değil, altmış, yetmiş, seksen de değil... Tam doksan dokuz lira otuz kuruş!

Bir gömlek, hem de bir hazır gömlek 99 lira 30 kuruş!

Bu ne gömleği mi?.. Galiba deli gömleği olacak!

ŞAKALAR

TIRHALLI!

Faruk Nafiz Çamlıbel, Firuz Kesin'e:

— Okudun mu, dedi, Akbaba senden bahsediyor.

Firuz Kesin boynunu büküp ellerini açtı:

— Yoook, dedi, bir tane al da okuyayım!

Ertesi günü bunu duyan Halil Lûtfi Dördüncü, büyük bir takdir ile:

— Bravooo, dedi, bravooo!.. Şu muhterem zatı görürseniz söyleyin: Bana telefon etsin de kendisini tebrik edeyim!

AMERİKAN YARDIMI

Bir gazete, tabii muhalif bir gazete, Amerikadan gönderilen süt tozu, peynir, tereyağı yardımının Çaycuma'da, fakir halktan başka herkese dağıtıldığını yazıyor.

Allah, Allah, bu da lâf mı sanki?.. Bizim bildiğimiz fakirlere, eski bolluk yıllarında, kışın İstanbulda yarımşar kilo kömür, Karadenizde birer avuç mısır, sıtmalık yerlerde de aile başına ikişer kinin dağıtılırdı.

Süt tozu, peynir, tereyağı!.. Hem de Amerikan malı, naylon!.. Ayol onu zenginlere dağıttılarsa öptüp başlarına koysunlar!.. Bunlar, olsa olsa yüksek sosyetenin ağzına lâyıktır!

Yazan :

Ercümend Ekrem TALU

YANKESİCİ !

HİKÂYE

VAKİT akşamın yedisi. Tünelin Beyoğlu tarafındaki ağzından sokağa, birbirini ite kaka, zorlu bir kalabalık akın ediyor. Bu kargaşalık içinde çam yarması gibi bir madamanın birdenbire durduğu, paketli ellerile istavroz çıkarır gibi bir takım hareketler yaptığı, sonra: «Mega Asfas! Polis yoktur?» diye bağırarak kaldırıma yuvarlandığı görüldü.

Kadının ne olduğunu kimse anlıyamamıştı. Sakallı bir adam yanına yaklaşanlara:

— Aman elinizi sürmeyin... Bir şeyi kaybolur da üzerinizde kalır, diye bağırıyor, sonra etrafındakilere:

«— Benim bir kere böyle bir şey başıma geldi; bir saralıya yardım edeyim, dedim, herifin meğer o esnada saati kaybolmuşmuş... Beni görünce karakollarda dolaştırdılar» diyordu.

Polis geldiği zaman madama ayılarak tekrar ayağa kalkmıştı. Polisin kollarına sarılarak yalvarmağa başladı:

— Aman evlâdım. Pandantifimi çalmışlardır. Parasında değilim. Ancak mehrum kocamın yadigârıdır. Bilirsin göksümden yüreğimi koparıp alsalar bu kerte yanmaz idim.

Madama ağlıyor, etrafını çeviren ahali gülüyordu.

Polis: «Haydi yahu işiniz yok mu Allah aşkınıza?» diye kalabalığı dağıtmağa çalışıp muvaffak olamayınca:

— Haydi madam! Eşeğinin kuyruğunu tenhada kes, derler, dedi ve kadını içeride memur odasına aldı.

★

Madama kırk sekiz, elli yaşlarında vardı. Kocasını yeni kaybettiği için arkasındaki tüylü matem elbisesini daha çıkarmamış, fakat hava serin olduğu için omuzlarına eflâtun bir atkı atmıştı. Kalın kara kaşları, iri kemerli burnunun altında ince bıyıkları ve çenesinin sağ kısmında kocaman bir et beninin üstünde bir ufak sakal mostrası vardı.

Pol's bir ipucu yakalamak için onu istintaka başladı:

— Madam tünele bindiğin zaman pandantif boynunda mıydı? Evde unutmadığına emin misin ?

— H'ç öyle şey olur? Onu plâjda, hamamda bile boynumdan çıkarmamışım.

— Yok insanlık hali bu!

— Ben enayiyim? Pandantifin boğazımda clup olmadığını feraset etmemiş olurum h'ç?

— Sakın Tünele binmeden önce sokakta düşürmüş olmıyasın?

— Yok evlâdım yok... Aşağı turnikeden girer iken elimle dokunmuşum.

— Peki nasıl düştü, yahut çalındı acaba?

— Düştü değil, çalındı. Onu calan himbıl bir yakalasam bilirim edeceğimi ben?

— Pandantif bulunsun inşallah ta herife o zaman himbıl dimeli'm madama... Demek yankesici'yi gördün?

— Gördüm ah gördüm. Ne bilirsin ki yankesicidir? Laflarına da bakar isen adetâ zerafetli bir centilmendir.

— Vay yankesici ile konuştun mu?

— O benim ile konuşmuştur. Kadın kısmı ne devi presente edilmed'ği erkek ile konuşur?

— E anlat bakalım nasıl adamdır? Biz onları tanırız!

— Yirmi sekiz otuz yaşlarında vardır. Belkim daha büyüktür ama öyle körpe görünür. Geçen yıl İstanbula geldi ise Don Jose Mujikayı görmüssün?

— O da yankesici mi?

Madama teessürüne rağmen polisin cehaletine gülmekten kendini alamadı:

— Yok canım. Menşur sinema artistid'r. Gloryada Toreador elbiseleri giyip, yakasına kırmızı ipek mendil, ağzına kırmızı gül alıp şarkı söylediğinde İstanbul kadınlarının gövnünü calmıstır. Sen görmemissin Don Jose Mujikayı?

— Nerede madam! Babam mezardan çıksa görecek halim yok.. Sen şu yankesiciyi biraz anlat bakalım.

Ercümend Ekrem Talu

— Su selvisi gibi boy bos; kaytan gibi bıyıklar; fişne reçeli yemiş de ağzını silmeyi unutmuş gibi dudaklar... Çekme bir burun ki sanırsın bir usta kuyumcu çakı ilen fil dişinden kesmiştir.

— Yankesici güzeli desene şuna...

— He öyledir. Allah bağışlasın... Allah bağışlasın deor isem anasını mülâhaza edeorum da ondan deorum. Yoksa benim pandantifimi çaldığı için Allah yerin dibine soksun.

— Madam, pandantifini çalanın bu adam olduğuna emin misin?

— He... Ne demek... Yalan söyleyeceğim Allahtan korkmadan.

— Madam bu pandantif sakın içer' düsmüs olmasın. Sen kendi kendini bir yokla bakalım..

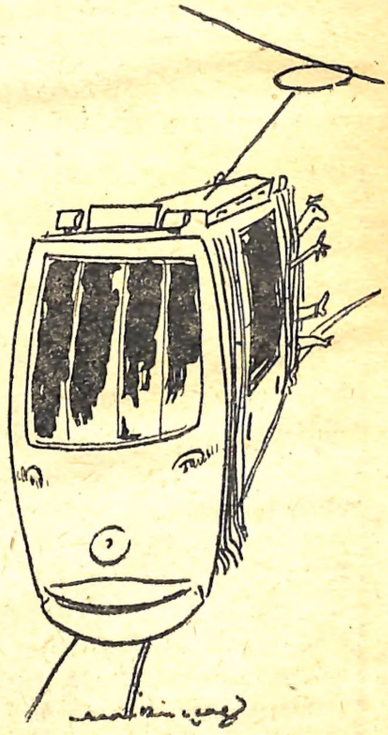

Bir ölü dirildi!

Gazeteler

— Duydun mu? Turhan Feyzioğlu'na hücum eden Doçent Mehmet Köymen Amerika'ya gidiyormuş!

— Yaa, demek ilme politika karıştırdığı için onu da cezalandırdılar!..

dantif vücudumda nereye kaçacak ki...

— Ne bileyim ben... Sizin seksen türlü zımbırtınız vardır.

— Değil evlâdım değil... O almıştır... Tünel arabasına girmiş isem baktım ki her taraf dolu... Erkeklere şöyle göz ucu ile bir bakmış isem kimse aldırış etmedi. Bizim bildiğimiz galan erkekler bir yerde bir dam geldi mi kendileri ayağa dikilirler, ona oturturlar.

— Sen öyle babayiğiti burada arama madam...

— Ben rahmetli kocam ile Yevropaya gitti isem böyle gördüm. Ne ise uzatmayım, ben ayakta durur iken bu delikanlı: «Madam vah vah! Rahatsız oldunuz! ayakta kaldınız; keşke yerim olsaydı da sana verseydim» dedi. Ben de: «Ziyanı yok. Vermiş gibi oldun. Mil mersi» dedim.

Polis gülüyordu:

— Peki madamcığım adamın kibar, yakışıklı delikanlı olduğunu anladık amma yankesici olduğunu anlamadık.

— Ben agnadım evlâdım.

— Gözünle gördün mü?

— Gözüm ile görsem bırakırdım pandantifi almağa?

— O halde nereden biliyorsun?

Madam bu suale cevap vermeden evvel biraz tereddüt etti, düşündü: parmaklarile bıyıklarını çekiştirerek:

— Bana çok yakın duruor idi. Adetâ yapışık gibi. Sonra söyle arkadan doğru kolunu uzattı; sonra atkının altından elini soktu, ağır ağır korsajimin altına, göksümün ortasına doğru yürüttü...

Polis hiddetleniyor gibiydi:

— Be madam... Sen de amma tuhaf kadınsın, dedi. Herif tâ omuz kökünden elini soktu: göbeğine kadar indirdi de neden yakalamadın?

Madam kaşlarıyla bıyıklarının karasını daha ziyade belirten bir kızarma ile gülümsedi:

— Böyle centilmen bir delikanlının fasit bir hırsızlık yapmak fikri ilen elini soktuğunu nereden bilir idim?

●

TESİRLİ ÇARE

Bir Yahudi havrasında evlenme töreni varmış. Merasim bittikten sonra davetliler lâkırdıya dalıp yerlerinden kımıldamamışlar. Bu suretle epeyce vakit geçmiş. Havra müstahdemini davetlileri mâbetten çıkmağa davet edilmişlerse de söz dinletememiş.

Nihayet çaresiz kalan hademeler hahama müracaat etmişler.

— Bay haham... Merasim biteli iki saat oldu, davetliler dışarı çıkmıyorlar, ne yapalım?

Haham biraz düşündükten sonra, emir vermiş:

— Hırsız var diye bağırınız!

Biraz sonra hademeler gelmiş:

— Bağırdık, aldıran olmadı!..

Haham

— Öyle ise yangın var, diye bağırınız.

— Onu da yaptık, kimse yerinden kımıldamadı. Bunun üzerine haham biraz düşünmüş, sonra:

— Öyle ise.. demiş, fukara menfaatine iane toplayın!

●

DOKTORSUZ DA ÖLMESİNİ BİLİRİZ!

Sıhhatine son derece düşkün bir zengin, bir gün kendisine süt, peynir, yağ getiren bir köylü ile konuşurken, adamcağızın karısının çok hasta olduğunu öğrendi.

Doktora gösterip göstermediğini sorup «Hayır!» cevabını alınca, öfkelendi:

— Canım, bu ne kadar ihmalcilik! Hastaya doktor getirmemek doğru mu? diye çıkıştı.

— Ne yapalım bayım, dedi. Biz fakir adamlarız, doktorsuz da ölmesini biliriz!.

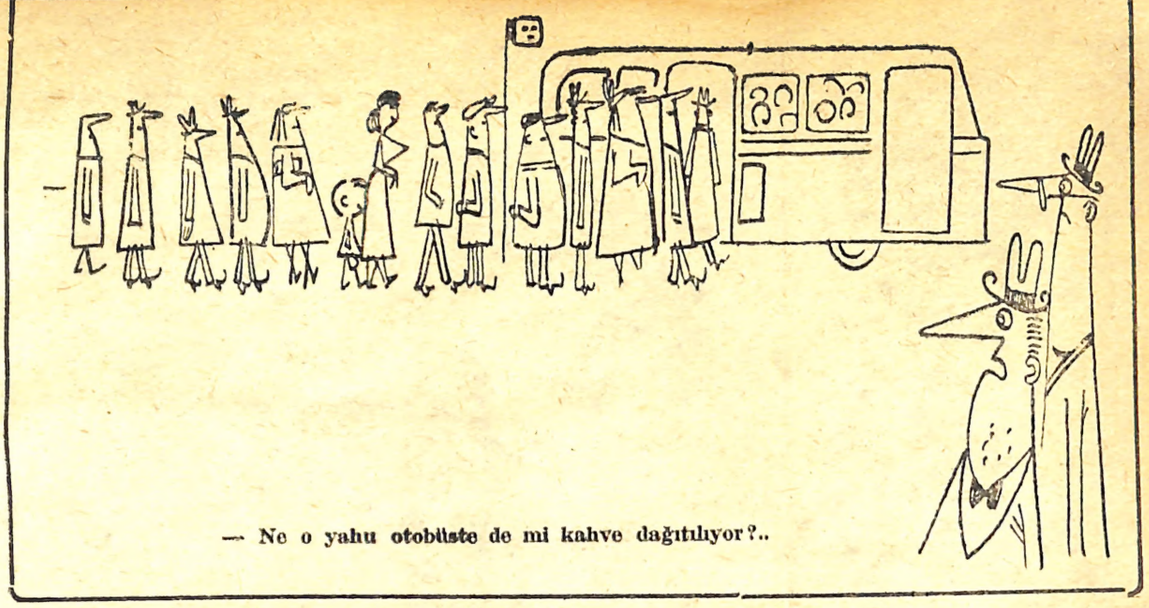

— Ne o yahu otobüste de mi kahve dağıtılıyor?..

LÂF HEPSİ

Mine bir şirkette sekreterdi. Bir akşam Kulis'te arkadaşlariyle otururken söz patronlardan açıldı. Biri:

— Bizimki çok sözüne sadık bir adamdır, dedi. Mine:

— İnanma, diye cevap verdi. Bizimki de her zaman dilinden düşürmez: bir patron daima yanında çalışanlarla iftiharlanmalıdır diye ama, bak, bir sene oldu gireli hâlâ sekreterim!

SEBEBİ VARMIŞ!

İstanbul'un o pis, o yağmurlu, çipil havalarından biriydi. Herkes şemsiyesini açmış, kuyruk olmuş, benzin tahdidine boyun eğerek vasıta bekliyordu. Yalnız bir yolcu, gayet memnun, yaya geçiyordu ki, bekleyenlerden biri sordu:

— Hayret yahu.. Bu yağmurdan da memnun olabilecek bir insan varmış demek! Kim acaba?

Arkadaşları anlattı:

— Tanımadın mı? Sular İdaresi Müdürü!

○ ◠ ○

Suriye, Türkiye ile Irak'ın arasını açmaya uğraşıyor!.

Sahte Samson!

ADNAN VELİ

Radyoda zarif skeçlerini zevkle dinlediğiniz ve Sosyete isimli güzel kitabını lezzetle okuduğunuz kıymetli yazar Adnan Veli Kanık, Akbaba yazı ailesine girmiştir. Değerli mizahçımızın en seçme eserlerini sık sık sahifelerimizde okuyacaksınız.

STADYOM TERİMLERİ :

— Çok temiz futbol oynuyor doğrusu!..

YETER

Herifi idama mahkûm etmişlerdi. Son arzusunu sordular:

— Bir kadehçik rakı... dedi.

Verdiler, içti. Sonra:

— Şunu bir daha doldursana ahbap! diye kadehini uzattı. O zaman «ahbap»:

— Yo, dedi, olmaz. Bugünlük bu kadar yeter!

●

SAHİCİYMİŞ

Annesi, yeni evlenen genç kızını tebrik etti. Sonra:

— Mesut musun yavrum? diye sordu.

— Çok... anneciğim...

Ertesi sabah genç kadın yine annesinin boynuna atıldı.

— Çok mesudum anne... Yalnız bir tek şey var: Kocamın kekelemesi meğer heyecandan değilmiş, sahiciymiş!

●

GEÇ KALMIŞLAR!..

Yıllar yılı terbiye ettiği kedilerle sahnede bir numara yapmak için Muammer Karaca'nın başını şişirmiş olan sefalet içindeki hayvan terbiyecisine Karaca haber gönderdi:

— Hemen gelsin, işe başlasın...

Öteki de ona haber yolladı:

— İmkânsız, çünkü sermayemi yedim!

●

ÇABUK

Küçük Sahne'nin yıldızlarından Münir Özkül, bir akşam, temsilden evvel yeni rejisörleri Murat Somay'a:

— Yahu, diyordu, bu akşam sahneye çıkmağa korkuyorum âdeta. Bir tuhaflığım var. Gülünç olacakmışım gibi geliyor bana...

Murat hemen Münir'i omuzlarından itti:

— Öyleyse tam vakti... Dal sahneye!

RADYODA MAÇ

— Allo, allo... Burası Mithatpaşa Stadı... Sevgili dinleyiciler, huzurunuzda mizah spikeri Akbaba konuşuyor... (Haniya çiklet var, çikleeeet!..) Galatasaray - Fenerbahçe maçı başlıyalı bir dakika ikı buçuk saniye olmak üzere... Tribünleri görmeyin: Ben diyeyim kahve dağıtılan Migros önü, siz deyiniz Bayezid otobüs durağı!.. Hava, takımların şansına memur bütçesi gibi açık.. Saha, yedek parça camekânı gibi tamtakır.. Maç, Büyük kulübün bezik maçları kadar heyecanlı... (Haniya gazozcu geldiiii!..) Aman aman aman, Lefter topu aldı sürüyor.. Sürüyor.. Sürüyor... Kontrolu atlatan karaborsacı kurnazlığı ile müdafaayı atlattı... Gol olabilir.. Şutunu atmağa hazırlanıyor.. Attı... Attı ama, iktidar sözcüsü gibi yaradana sığınıp attı ve yutturamadı... Görmeliydiniz sevgili dinleyenlerim Turgayın uçuşunu... Ne uçuştu o?.. Balık gibi... Hani, argomuzdaki «Uç Baba Torik» yok mu? Onun mânasını, insan bu uçuşu gördükten sonra daha iyi anlıyor!.. (Haniya eğencelilik!..) Sayın dinleyenlerim, maç başlıyalı dokuz dakika oldu. Taraflar, henüz sıfır sıfıra... Top, durmadan el değiştiren ithal mallarından farksız, boyuna ayak değiştiriyor... Coşkun, müsait bir pas yakaladı. Baş döndürücü bir hızla, yokuşta freni patlamış halk otobüsü gibi kaleye doğru iniyor.... Eyvah, Saracettin'le toslaştılar. İkisi de yerde... Trafik polisi, pardon, maç hakemi düdük çalarak koştu, oyun durdu... (Ra, ra, ra... Re, re, re!.. Cim bom bom,cim bom bom!..) Kalktılar, iktidar ve muhalefet hatiplerine lâyık bir centilmenlikle el sıkıştılar. Oyun tekrar başlıyor... Topu İsfendiyar kaptı,, Metin'e aktardı... Metin Kadri'ye... Kadri Güngör'e... Güngör tekrar... Aman, aman aman... Gol olabilir... İktidar elden gidebilir, gide.. gide... Gooool!.. Şükrü'yü görmeyin. Zavallı Şükrü, Çemberlitaştaki turşucu Şükrü'ye döndü!.. Sayın dinleyenlerim, şimdi sahada bir karışıklık var... Galiba seçime, pardon, gole itiraz ediyorlar!.. Bu duraklamadan faydalanarak tribünlere bakıyorum: İşte şeref tribününde (tabii aşağı kurtarmaz!) Osman Kavrakoğlu avaz avaz bağırıyor: Gelecek transfer yılında hepsini satışa çıkaracağım... (Buz gibi gazooooz.. Hararet söndürüyor!)

AKBABA

Yazısız!

VESİKA

— Bak, Akşam gazetesi ne yazıyor..

— Ne yazıyor?

— Bandırma'da gazete vesika ile satılıyormuş!

— Şaştın mı?

— Şaştım ya... Sen şaşmadın mı?

— Hayır?

— Neden?

— Baksana üstündeki şu çırçıplak resimlere... Vesikasız olur mu?

●

ESARET

İki Macar konuşuyorlardı:

— Harb patlarsa sen hangi tarafta dövüşmek istersin?

— Tabii Rus ordusunda...

— Vaç alçak vay...

— Neden alçak olayım? Müttefiklerin ordusuna girip de Ruslara esir düşmektense onların tarafından olup Amerikalılara esir düşmek daha iyi!..

●

ŞOM AĞIZLILAR

Salamon'a acı acı telefon ettiler:

— Koş, evin yandı...

— Ya benim karisi? Ya Rebeka? diye sordu Salamon.

— O yanmadı...

— Oh, çok şukûr Allaha...

— Yanmadı ama, itfaiyeler yangını söndürürlerken Rebeka'yi boğdular!

●

KAHRAMANLAR!

Port Said'de İngiliz askeri azaldıkça Mısır askerinin cesareti çoğalıyormuş!

Nâsır'ın bir propagandacısı, bir meydan kalabalığına, yumruğunu uzaklara sallıyarak şöyle haykırmıştır:

— Siz, Mısır ordusunun yaratacağı kahramanlıkları, vatan topraklarında son düşman eri kaldığı gün göreceksiniz!..

Gazetelerden: Amerikada bir roket kaçtı!

Yazısız!

— Alman —

Yazısız!

— Alman —

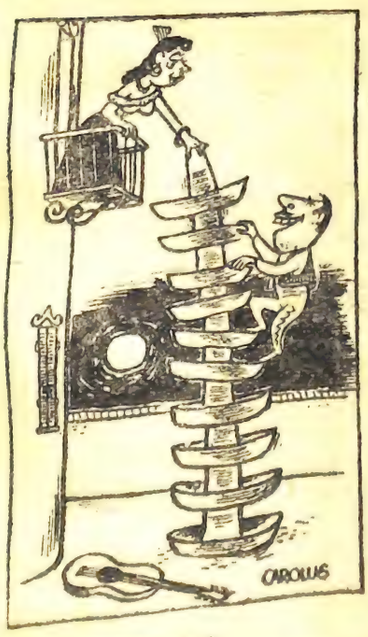

Yazısız!

— Alman —

BİR TESİR DENEMESİ

FRİEDRİCH Ballen, lüks kahvenin vitrininde, çayını içiyordu. Birden yüreği oynayarak doğruldu. Camın önünden harikulâde güzel bir kız geçmişti. Eğilip baktı. Kızın, biraz ileride kahveye girdiğini görünce büsbütün yüreği kalktı.

Salon doluydu. Güzel kız, elinde bir kitap, biraz etrafına bakındıktan sonra, yegâne boş yere, Friedrich'in karşısındaki koltuğa kuruldu. Hemen de kitabını açtı, okumağa daldı. Bu arada, delikanlı, genç kızı tetkik etmek fırsatını bulmuştu:

Meçhul güzel, sahiden de eşine az rastlanacak güzellerdendi. Dimdik memeleri, ilk önce göze çarpan hususiyetiydi. Öyle ki, insan onun göğsüne gözleri takılınca, pek yüzüne bakmağı akıl edemezdi. Netekim Friedrich Ballen de, ancak neden sonra gözlerini kızın yüzüne kaldırdı. Hayretle gördü ki, meçhul güzel de kendisini seyretmektedir.

Lâkin bu uzun sürmedi. Kız, etrafına boşu boşuna bakındıktan sonra, delikanlıya hitabetti:

— Kuzum, ne biçim yer burası? Garson filân yok mudur burada?

— Birşey mi istiyordunuz?

— Tabii... Çay içecektim...

Friedrich, en tatlı gülümsemesiyle:

— Burası, dedi, herkesin kendi işini kendi gördüğü, kendi kendisine hizmet ettiği kahvelerdendir. Garson filân bulunmaz. Ama müsaade ederseniz, sizin çayınızı ben zevk duyarak getiririm...

— A, çok nâziksiniz doğrusu, dedi kız. Öyleyse, teşekkür ederim tabii...

Delikanlı, gitti, çayı aldı, geldi. Kızın önüne, masaya bıraktı. Lâkin kuru bir teşekkürden sonra, bir yandan çayını içmeğe, bir yandan da mini mini burnunu sayfalara daldırırcasına, kitabını okumağa koyuldu. Friedrich de biraz öne eğilip kızın incecik belini, beli saran geniş kumaş kemerin buruşuklarını, sonra birdenbire fışkıran dolgun kalçalarını seyretmeğe başladı. Bu işe cânü gönülden, öyle bir hareketle dalmıştı ki, kızın yine kendisine baktığını, neden sonra farkedebildi.

— Size birşey sormak istiyorum, müsaade ederseniz, diyordu kız...

— Rica ederim, sizi memnun etmek pek hoşuma gidecek...

— Bütün bu adamlar ne bekliyorlar burada?

— Evlerine gitme vaktini...

— Evlerinden gelmiyorlar mı buraya?

— Hayır. İşlerinden gelirler...

— Nasıl işlerinden?

— Basbayağı işlerinden... Günde sekiz saat çalışırlar bu zavallı erkekler...

— Ya siz? Siz de çalışır mısınız?

— Çalışırım ya?

— Kimbilir ne zor şeydir çalışmak...

— Öyledir. Kuzum siz hangi dünyada yaşıyorsunuz?

— Anladım. Bu dünyada... ama annemle babam beni bir dakika bile bırakmazlar ki kendi başıma... Şu karşıdaki lüks otomobili görüyor musunuz, karşı kaldırımdaki siyah arabayı? Alışveriş için gelmiştik. Şoföre biraz para verdim, git birşeyler iç diye... O sırada kendim de kaçtım, buraya girdim. İnsanların nasıl yaşadığını öyle merak ediyor, onları öyle tanımak istiyorum ki...

Friedrich, bu esnada kalktı. İçeri gitti. Geri geldiği zaman kız yerinde değildi artık. Yalnız kitap masanın üstünde duruyordu. Delikanlı kitabı kaptığı gibi sokağa fırladı. Birden, sol ilerisinde bir mağazadan içeri süzülen bir etek gördü. O idi. Hemen koştu. İçeri girdi ama, mağazada kimsecikleri göremedi. Yalnız yaşlı bir adam, ortada duruyordu:

— Birşey mi istediniz? diye sordu.

— Evet... diye kekeledi Friedrich Ballen, bir düzüne mendil alacaktım...

— Margarita... diye seslendi adam. Bak, beyefendiye mendil göster...

Alt kata inen merdivenin başında, kucağı mendil kutularıyle dolu, önünde iş önlüğü bağlı bir genç kız göründü. A... Friedrich'in aradığı kız!..

— Demek siz....

Yazısız!

— Alman —

Yazısız!

— İtalyan —

Derdemez, kız kıpkırmızı oldu:

— Evet... dedi. Ben...

— Kitabınızı unutmuşsunuz, onu getirdim...

Kitap: «İnsanlara tesir etmek sanatı» isimli bir eserdi.

— Burada çalışıyorsunuz demek... İşten çıktıktan sonra beraber yemek yiyelim mi?

Genç kıpkırmızı:

— Evet... diye kekeledi kız.

— Karşıdaki siyah arabayı görüyor musunuz? dedi Friedrich; hani şu demin bana gösterdiğiniz arabayı? İşte o benim arabamdır. Bir saat sonra gelir sizi alırım...

Ve, mendil almağı unutarak çıktı, otomobiline yürüdü.

— Albert Krogstad —

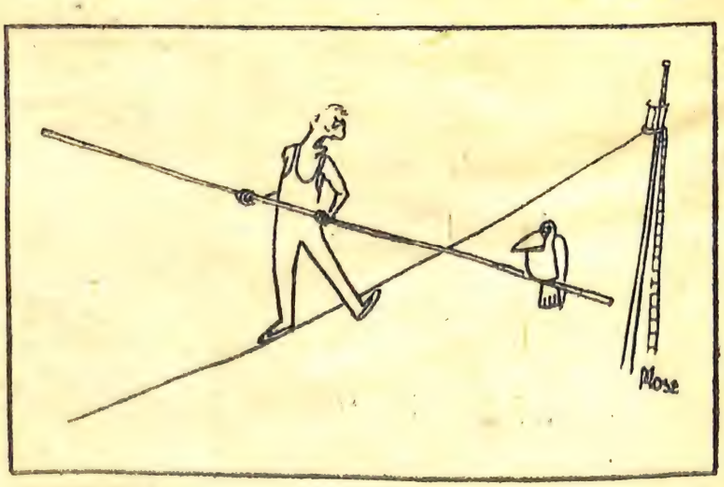

Yazısız!

— Fransız

TURHAN SELÇUK

1922 de Muğla'da doğmuştur. Babası, Kasım Selçuk Bey emekli albaydır. Adana Lisesini bitirdikten sonra Dişçi Mektebine giren Turhan, bir aralık rahatsızlandı ve eline, kerpeten yerine daha müthiş bir âlet aldı: Kalem!

Turhan Selçuk'un da sanat beşiği Akbaba'dır. Orada doğdu, orada emekledi.

İlk eserleri, kendisinin de sevimli bir itiraf ile söylediği gibi, Ramiz - Cemal Nadir tesiri altındadır. Ama o, bu tesirlerden çabuk silkindi. Şimdi, çizgisi imzası olmuştur. Eserine bakınca: «İşte, Turhan!» deriz.

Turhan Selçuk, Gazeteciler Cemiyetinin tertiplediği yarışmada Türkiye birinciliğini kazanmıştı. İtalya'da tertiplenen yarışmada da dünya ikinciliğini kazandı. Eserleri, demir perde ile İngiltere'den başka bütün dünya basınında yayınlanmaktadır.

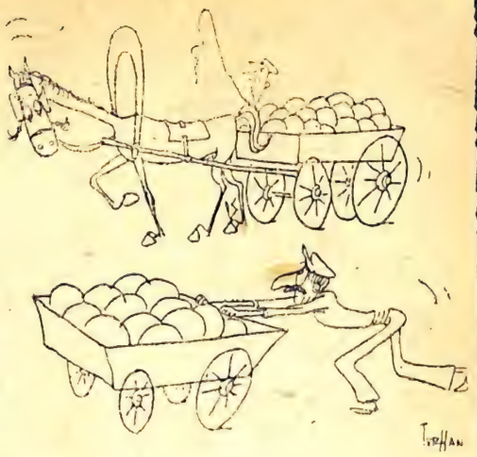

At — Hep ters iş görür şu insanoğulları!..

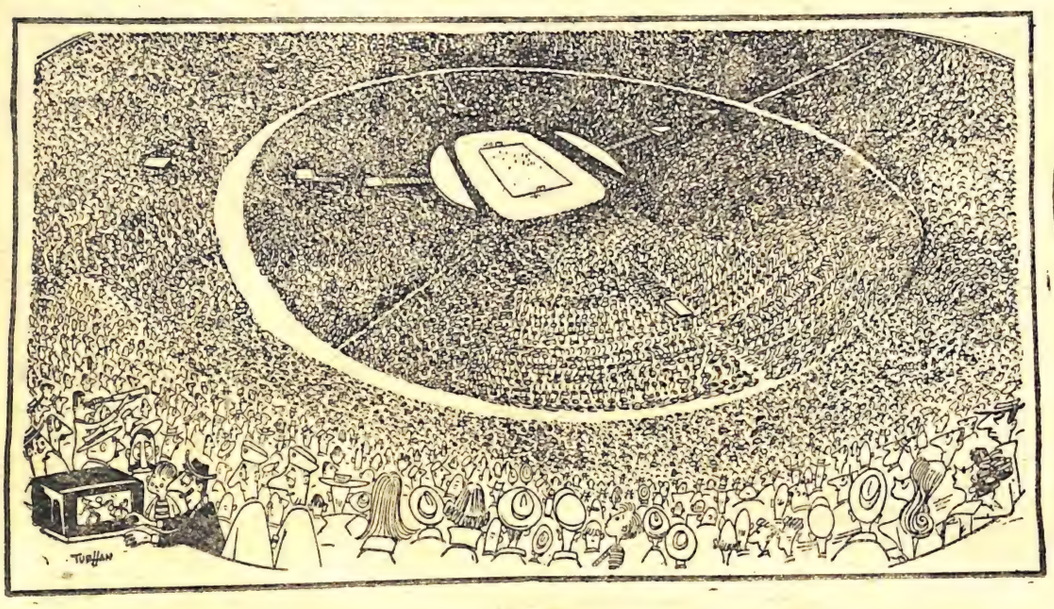

Yazısız

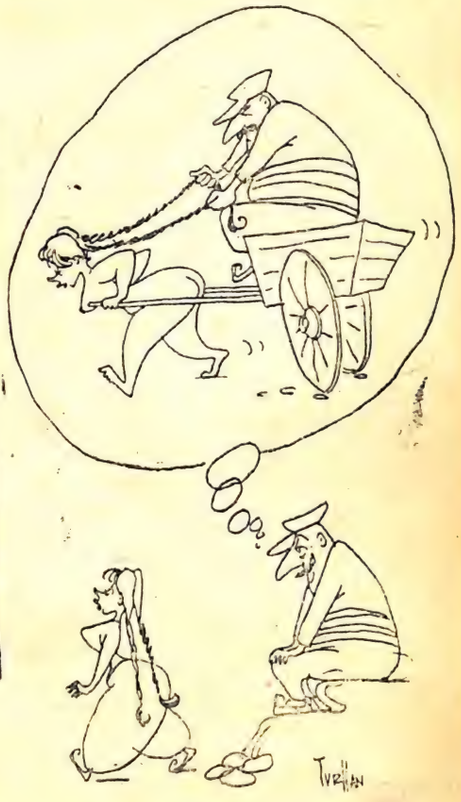

Yazısız

Geriye doğru yazan makineler icad edildi
(Gazeteler)

Yazısız

Yobaz — Ver şu geriye doğru yazan makinelerden bir tane...

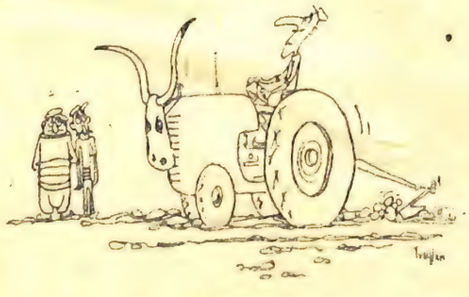

Yazısız

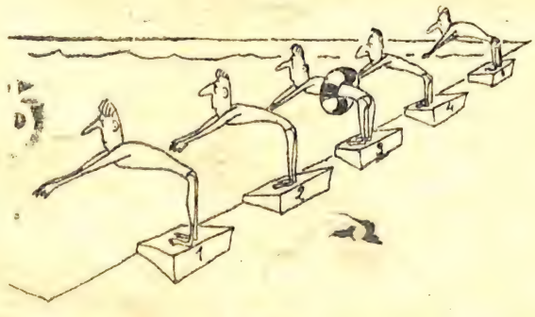

Yazısız

Yazısız

BOMBA

— Alo? Cumhuriyet gazetesi mi? Evet, ben Görünmeyen Adam... Bir basın toplantısı tertip ediyorum. Lütfen iki foto muhabiriyle iki de muhabir arkadaş gönderiniz. Ama, kadın olmasın... Hilton'a mı? Ne münasebet oğlum, biz de meslekteniz. Öyle yerlerde ne işimiz var? Neye dair mi bu basın toplantısı? Söyliyeceğim kardeş... Hayır. Strip - tease değil, motörlü filân da yok... Değil be birader... Sürpriz olsun istiyorum. Askerî sır kadar mühim ya, ne zannettin! Yeni bir bomba keşfettim. Hidrojen bombasının lâfı mı olur yahu... Çok tesirli elbet... Hürriyet'e, Vatan'a filân da haber veriverin, n'olursunuz... Ha? Saat beşte beklerim. Buyrun...

Saat üçte, bizim salon dolmuştu. Piyasada ne kadar mecmua, ne kadar gazete varsa, bütün muhabirleri, bütün fotoğrafçıları dolmuşlardı. Allah bilir ya, Başbakan beyanat verecek olsa bu kadar kalabalık birikmez: çünkü hiç değilse inat olsun diye muhalifler gitmez. Halbuki bizim bomba hakkında bilgi almağa hepsi üşüşmüş...

Derken içlerinden biri bağırdı:

— Hani ya? Görünmeyen Adam'ı göremiyoruz...

— Elbette göremezsin. Ancak sesimi duyacaksınız, gazetelerde resmimin çıkmasından hoşlanmam...

— Desene sen de büyüdün artık... E, söyle bakalım şu bomba nenin nesi?

— Bomba işte...

— Nasıl idare ediliyor?

— Becerebildiğin gibi idare edeceksin arkadaş.....

— Hayır, yani füzeli mi, roket mi, nedir?

— Yok canım, öyle askerî bomba değil bu...

— Patlayıcı mı?

— Tabii, başka türlü bomba olmazdı ki...

— Demek çok müthiş...

— Çok... Öyle güzel ki...

— Güzel mi? Yoksa sinema bombası mı bu?

— Ne zannediyordun oğlum? Boş yere toplamadım ya sizi buraya!

Hepsinin gözleri, fleşleri gibi parladı. Yutkundular, sıkıştılar, üstüste yığıldılar ve bombayı görmeğe hazırlandılar. Biri:

— Son günlerin en esaslı hâdisesi olacak bu herhalde... dedi.

— Şüphe yok, dedim. Onun resmini basınca ne İstanbul'un yıkılan duvarlarını görecek millet, ne gaz sıkıntısını hissedecek. Onun için bu ateşli bombaya münasip bir isim de bulacağız...

— Peki ama, nerde bu?

— Daha kuruyor...

— Ne demek kuruyor... Yaş mı ki? Yıkadın mı yoksa...

— Hele sabredin biraz...

— Çok mu güzel? Meselâ ne kadar güzel?

— Vallahi çok güzel işte. Meselâ Audrey'in saçlarını alın, altına Sophia'nın yüzünü ve gözlerini koyun...

Salondan «Allah...» diye bir inilti yükseldi.

— Sonra efendicağzıma, diye devam ettim; sonra Diana Dors'un olgun dudaklarını...

Salonda nefesler sıklaştı.

— Jane Russell'in boyunu...

İniltiler çoğaldı.

— Gina'nın memelerini...

Tıss... herkes nefesini tuttu.

— Marilyn'in yusyuvalacık kalçalarını...

«Ahhhh...» diye nefeslerini bıraktılar.

— Mamie Van Doren'in bacaklarını...

«Hiiii...» diye içlerini çektiler.

— Brigitte Bardot'un...

— Yeter, yeter be! diye haykırıştılar. Anladık, sen basın toplantısı yapmak değil, milleti öldürmek istiyorsun. Nerde şu bomba, görelim. Ya o patlasın, yahut biz patlayacağız sabırsızlıktan...

Şimdi âdet, malûm ya... Bu gibi reklâm toplantılarında evvelâ çocuklara öteberi ikram edilir, yedirilir içirilir ki «tatlı ye, tatlı söyle» hesabı, «dostâne intibalarla» ayrılsınlar.....

— Hele siz masaya buyrun... dedim. Ama kimse iltifat etmedi. Biri:

— Ağabey, pahalı mı bu bomba? diye sordu yalnız.

— Çok, dedim, çok pahalı...

— Sana kaça maloldu?

— Vallaha ben kendim yapmadım. Her parçasını bir yerden aldım...

— Bu yedek parça kıtlığında... İyi vallahi.....

— Size yukarıdanberi sayıp döktüğüm yıldızları süs için sıralamadım ya!

— Yani?

— Yanisi bu işte!...

İçeri koştum. Az sonra, elimde tam boy bir kadın resmiyle döndüm:

— İşte benim sentetik bomba! dedim. Hakiki yağlı boyadır. Her uzvunu tetkik edin, eğer anlattığım yıldızlardan alınmamışsa buradayım!

Hepsi bir an tabloya baktılar. Sonra fleşler işledi:

— Bravo vallahi... dediler. Ama bunun yerine şöyle fıstık gibi bir Aksaray güzeli keşfetseydin daha iyi olurdu be ağabey... Hiç olmazsa eti, kemiği olurdu, di mi?

Ertesi gün bütün gazeteler, ittifak etmiş gibi, benim keşfettiğim bombaya dair tek resim bile koymadılar. Güzel intikam almışlardı doğrusu!

— Görünmeyen Adam —

Macar faciası Birleşmiş Milletlerde:

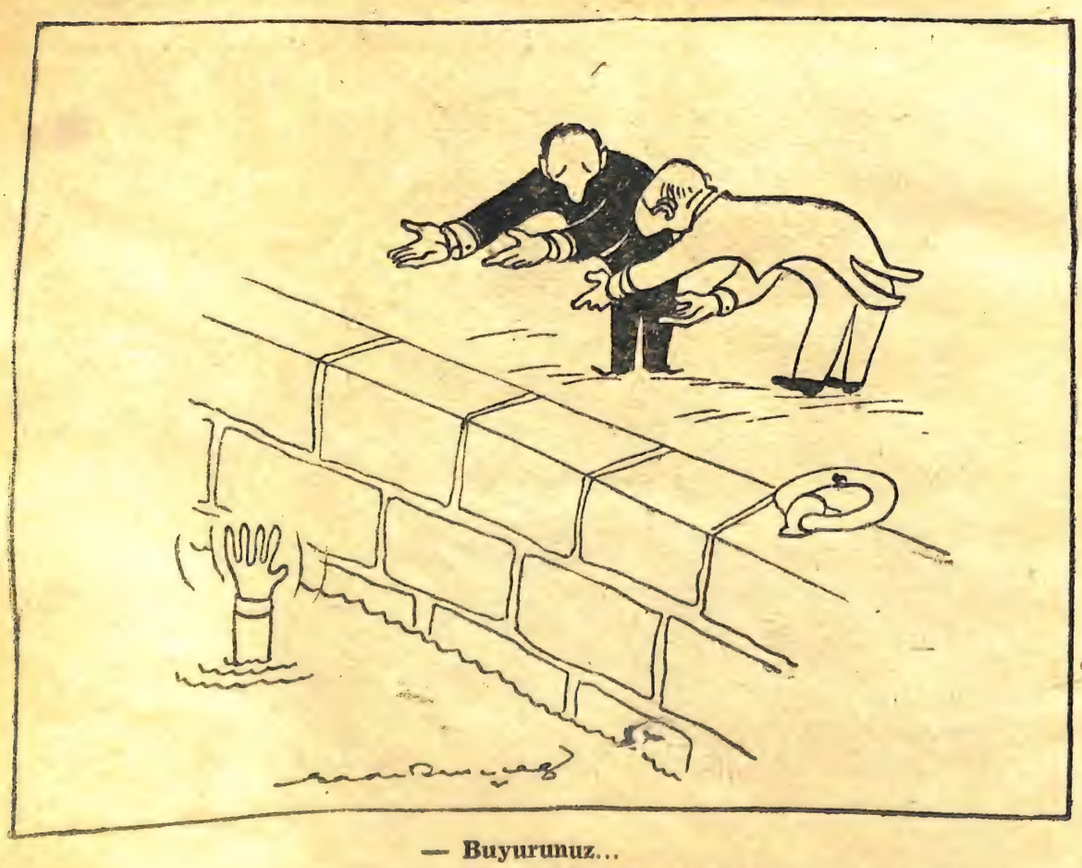

— Buyurunuz...

— Rica ederim, önce siz!

★

KANAAT

Sabit Karamani, nişanlısı Ayfer Karamani'ye sordu:

— Mahmut'u nasıl buldun?

— Dalgacı Mahmut'u mu?

— Evet...

— Vallahi insan onu tanımasa, budalalığından şüphe eder... Ama tanıdıktan sonra bunda şüphe kalmıyor!

HİKÂYE :

Gel Şekerim Gel...

TELEFON çaldı. Ekmel açtı. Hangi Ekmel mi? Söyler miyim hiç? Hemen arkasından basın kanununun hususi maddesine dayanıp iki Akbaba sayfası tekzip yollasın, bir de üstelik «teşhir, âmmenin nazarı husumetine mâruz bırakma» maddelerinden hakkımızda dâva açsın? Ekmel, der, geçerim. Canı istiyen alınsın, tanıyan seçsin kim olduğunu...

Ekmel telefonu bir de açtı ki, karşısında, yani telefonda hafifçe boğuk, alto dedikleri kalınca, ama gayet yumuşak bir kadın sesi... Öyle konuşuyor ki, o ses, ancak başbaşa kaldıkları zamanki konuşmalarda duyulabilecek cinsten...

— Buyrun, dedi Ekmel titriye titriye... Çünkü bu âhengi gayet iyi tanırdı. Hayır, kadını tanımıyordu ama, bu çeşit sesin vaad dolu titreyişlerini çok iyi bildiği için hemen heyecanlanmış, eli ayağı titremiye başlamıştı.

— Ekmel Bey, siz misiniz?

— Benim, hamfendi...

— Evde misiniz Ekmel Bey?

— Evdeyim efendim...

— Ama yalnız mısınız?

— Yalnızım efendim.

— Karınız?

— Alışverişte...

— Ne alıp ne veriyor?

— Bilmem ki... Yanında değilim...

— Ama ben biliyorum...

— Ne biliyorsunuz?

— Kocamla mercimeği fırına verdiklerini...

— Sahi mi? Vallahi memnun oldum...

— Deli misiniz siz? Bunun nesine memnun olur bir erkek?

— Bakın anlatayım. Siz benim karımı tanımazsınız. Bir kere sizin kocanız gibi bir erkek üzerinde bu derece ileri tesir yapması karım için üstün başarı sayılır... Benim gibi bir koca, bununla iftihar eder...

— Tebrik ederim mezhebinizi. Ama kocamın tamah edilecek mal olduğunu nerden anladınız?

— Sizin gibi bir kadının onu kıskanarak bana telefon etmesinden...

— Benim gibi bir kadın ne demek?

— Güzel, boylu poslu, etine dolgun, Gina'yla Marylin arası, dudakları hârikulâde nefis bir meyva kadar lezzetli, bakışları insanın içini ezen, beli ince, göğsü gözlere ziyafet...

— Durun ayol, beni öyle anlatıyorsunuz ki ben bile inanacağım nerdeyse! Ömrünüzde görmediniz ki beni...

— Sesinizden tanıdım efendim. Ben insanın sesini dinler, vücudunu ressam gibi çizerim...

— Öyle olsun. Ama telefon etmemin sebebini bilemediniz. Ben kocamı kıskandığımdan değil, sizden hoşlandığımdan telefon ediyorum. Bahaneye bakıyordum zaten... O bahane çıktı işte...

— Öyleyse buyrun hayatım, bekliyorum...

— Şimdi geliyorum...

— Gel şekerim, gel...

Telefon kapandı. Ekmel, hemen odada küçük bir değişiklik yaptı. Çiçekleri tazeledi. Divanın örtüsünü düzeltti. Beş dakika sonra kapı çalındı. Ekmel koştu, açtı. Bir de ne görsün!.. Sahiden de karşısında bir ihtişam.. Hemen apartımanın kapısını iter itmez evvelâ muhteşem kadının belini kavradı. Kendine çekti. Şerha şerha dudaklarını ağzına aldı. Göğsünü göğsünde ezerek kapının yanındaki duvara yasladı.

Güzel kadın, muhteşem kadın, müstesnâ kadın gık bile diyemeden kollarını Ekmel'in ensesinde dolamış, duvarla onun arasında kıvranıyor, boğuk boğuk mırıldanmağa çalışıyor, ama sesi sadece inilti halinde çıkıyordu.

İkisi de kendilerinden geçmişler, divana sürüklenecek kadar bile vakit bulamamışlardı ki, bir ses gürledi:

— Nihayet yakaladım... Alçaklar, namussuzlar, reziller...

Ekmel neye uğradığını anlıyamadı. Apartımanın kapısı sessizce açılmış, karısı, yabancı bir adamla içeri girmişti Bir yandan hıçkırıyor, bir yandan:

— Ben size demedim mi Bey efendi? diyordu. Karınız sizi kocamla aldatıyor diye? İşte gözünüzle gördünüz. Artık beni ikidebir garsoniyerinize davet etmekten vazgeçersiniz!..

Karaköy rıhtımı açıldıktan sonra:

— Ne güzel oldu, değilmi?..

— Evet, denize de bir kaç otomobil uçsa, tıpkı Boğaziçi olacak!

Yazısız!

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI 45 ★

Ben de ne kadar tanıdığım varsa merhamet kuşları patronunu, Milli Saadet Partisinden Şaban Bey'i, hepsini söyledim. Ama ne oldu bilmiyorsunuz, Bu adamları getirdiler. Hepsi de suratıma bakıp bakıp,

— Kim bu? İlk defa görüyoruz. Tanımıyoruz! dediler.

İşte o zaman başıma büyük bir iş geldiğini, hapı yuttuğumu anladım. Gerçekten de hapı yutmuştum. Üç gün sonra cezaevindeydim. İşin kötüsü paramı da evde bırakmış, yanıma almamıştım.

CEZA EVİNDE

«Kimsesiz Çocukları Adam Etme» yurdunda kurtardığım saçlarımı burada kurtaramadım. Beş kişi birden kırmızı kamyonla cezaevine gemiştik. Yanıma bir acaip adam sokuldu. Üstünde kirli, yağlı bir keten elbise, ayağında takunyeler vardı. Birdenbire elini saçlarıma attı. Ben ne yapacağını anlamadığım için üstüme atlıyor sandım. Zâten cezaevinden de ödüm patlıyordu. Adam,

— Yazık, dedi, ipek gibi saçların var. Yazık bunlara!..

Saçlarıma acıdığını sandım.

— Evet, dedim.

— Bunları kestirmeyin. Günah...

— Günah... Ama nasıl kestirmiyeyim.

— Beş liranız var mı?

Yanımda yirmi, otuz liram vardı.

— Var, dedim.

— Bilmem, beş liraya razı edebilir misiniz? Ver bakalım beş lirayı...

— Ne olacak?

— Burası hapishane delikanlı... Burada para vermeden öksüremezsin...

Adam birden diklenmişti.

— Ben sana acıdığımdan söylüyorum. Yoksa sıfır numarayla kökünden kazısınlar. Bana ne?

— Aman ağabey, dedim, aman... al şu beş lirayı. N'olur, saçlarımı kestirmeyin!

Adam parayı aldı, bir kapıdan girdi. Hep sıraya girmiştik. Sıra ile, berber saçlarımızı kesiyordu. Ben sırada dördüncü idim. Sıra bana gelince, beş lira verdiğim adamı aradım, görünürlerde yoktu. Biri kolumdan tutup sandalyeye oturttu. Kazınmış işkembe suratlı berbere,

— Abi, ben... Saçım için beş lira verdim, diye fısıldadım.

Oradan başka biri, çenemi yumruğu ile itti,

— Ulan çakal! dedi, burası neresi be? Burada rüşvet söker mi?

Oysa, benden öndekilerden iki kişinin saçlarını kesmemişlerdi. Onların saçlarının neden kesilmediğini sordum. Bu sefer çeneme sol taraftan bir yumruk vurdu,

— Onların raporu var, dedi, saçları kesilmiyecek diye heyetten raporu var.

Acaba bu adamlar, bu acaip suratlı, acaip kılıklı adamlar kimlerdi?

Berber makineyi başıma yaklaştırınca, kulağıma fısıldadı:

— Delikanlı, iki buçuğu elden gel, ben kesmiş gibi numara yaparım, kesmem saçlarını. Yazık bu sırma saçlara...

Ooh şükür saçlarımı kurtaracaktım. Berberin eline iki küçük lirayı kimse görmeden tutuşturdum. Herif saçlarımda makasla, makine ile oynadı.

Karşımda ayna olmadığı için ne yaptığını görmüyordum. Berber,

— Tamam! dedi, haydi kalk da saçlarını tara...

Ayağa kalktım, saçlarımı taramak için elimi kafama atınca birden baktım ki, başım kabak, saç diye diken gibi kıllar kalmış. Benim şaşkınlığımı gören oradakiler kahkahalarla gülmeğe başladılar.

Benden sonra sırası gelen adam,

— Ben saçlarımı kestirmem! diye bağırdı.

Onun da çenesine bir yumruk attılar:

— Neden ulan? Vay beyim vay!.. Saçını kestirmezsin ha...

— Ben gazeteciyim... Benim saçımı kesemezsiniz,

Şişman, belinde kırmızı kuşak olan biri,

— Haaa... dedi, demek sen gazatacısın...

Berbere döndü,

— Madem ki bey gazeteci, öyle ise bunun saçlarını ustura ile kazı, dedi.

Gazeteci,

— Müdür!.. diye bağırmağa başladı, burada müdür yok mu?

— Müdür maça gitti, dediler. Yeniden gülmeğe başladılar.

— Gardiyan!.. Gardiyan yok mu burada?

Saçlar bir yandan kesilirken,

— Haydi ütü, ütü!.. diye sesler geldi.

(Devam edecek)

EN GÜZEL FIKRA Müsabakası

HAKLIDIR!

Lokantada, garsonla müşteri arasında münakaşa çıkmıştı. Müşteri bağırıyor, garson da ona aynı şekilde mukabele ediyordu. Patron; garsonu yanına çağırdı:

— Sana kaç defa söyledim, dedi müşteri daima haklıdır.

— Biliyorum Patron, haklıdır.

— Peki, ne diye lâfı uzatıyorsun? Ne istiyordu adam?

— Birşey istemiyordu. Sizin patron amma da eşşoğlu eşşekmiş, diyordu.

SANKİ!

Hava çok soğuktu. İçerisinde gürül gürül soba yanan kahveye bir müşteri girdi, kapıyı ardına kadar açık bıraktı. İçerdeki müşterilerden biri bağırdı:

— Kapıyı kapasana yanu, dışarısı buz gibi soğuk.

Müşteri, gayet sakin cevap verdi.

— Kapıyı kaparsam dışarısı ısınacak mı sanki?

SON SÖZ

Baba, kızını isteyen delikanlıya son sözünü söyledi:

— Haberiniz olsun, ölünceye kadar kızıma metelik vermiyeceğim.

— İnşallah pek geç kalmazsınız.

M. Turhan EVLİCE
Doğan Sigorta A. Ş. Anafartalar Cad. No. 155 Ankara

YABANCI DEĞİLMİŞ

Adamcağız karısının kendisini aldattığından kuşkulanıyordu. Bir gün seyahata çıkıyorum dedi ve çıkmadı. Geç vakit eve baskın tarzında döndü. Karısını suçüstü yakalayınca kendisini kaybederek bağırdı:

— Aman Yarabbi... Karım yabancı bir erkeğin kolları arasında ha?

Lâkin bu sözler, yabancı erkeğin namusuna dokunmuştu. Hemen tashih etti:

— Haşa, yabancı değil efendim, her zamanki.

TASASI ÇOK

İki arkadaş dertleşiyorlardı. Biri:

— Yahu dedi, sen bu gizli ilimlere inanmıyor musun?

— Elbette inanıyorum.

— Yani öldükten sonra ruhun başka bir şekle gireceğine filân...

— Tabii, tabii. Hemen bunun için zaten geceleri gözüme uyku filân girmiyor ya.

— Neye!

— Tabii, kazara ikinci gelişimde kedi olursam, muhakkak karım pire olur yine enseme biner diye.

Muhittin KAYA
Posta Kutusu: 20 AFYON

HECE'NİN BEŞ ŞAİRİ

Faruk Nafız Çamlıbel
Enis Behiç Koryürek
Orhan Seyfi Orhon
Yusuf Ziya Ortaç
Halit Fahri Ozansoy

En güzel, en seçme şiirleri, biyografileri, sanatları ve resimleri...

AKBABA Yayınevi: S. E. S. Yayınları: 1
Fiatı: 2 Lira

PEK YAKINDA ÇIKIYOR!

BEKTAŞİ Fıkraları

İŞİNİ BİLİRSİN!

Vaktiyle Yenikapı, meyhaneleriyle meşhurdu.

Bir Bektaşi, bunlardan birine dalarak bir masaya oturur. Henüz bıyıkları terleyen güzel bir Ermeni oğlanı, babanın önündeki masayı, belinde taşıdığı bezle silerek, ne arzu ettiğini sorar. Bektaşi içkisini ısmarladıktan ve çocuğun adını öğrendikten sonra, güzel yüzüne dalarak kendi kendine dalga geçer ve söylenir:

— Yarabbi, bu güzelliğe acımadan, bu çocuğu nasıl kara toprağa vereceksin!..

İçkisini içtikten sonra da yoluna revan olur.

Aradan yıllar geçer. Bir gün yolu düşen Bektaşi, o güzel çocuğu görmek üzere yine aynı meyhaneye girer. Bu sefer masasını, pos bıyıklı, iri burunlu, çirkin bir Ermeni erkeği siler ve ne istediğini sorar. Bektaşi bir kadeh rakısını ısmarladıktan sonra:

— Burada, der, bir Bedros vardı, o nerede?

Meyhaneci Ermeni:

— Bedros benim! cevabını verir.

Bektaşi hayretler içinde Ermeninin yüzüne bakarak ellerini havaya kaldırır:

— Yarabbi, der, senin işine karışılmaz. Adamı evvelâ kara toprağa lâyık edersin, sonra canını alırsın!

Ahmet OKAN
Marmara Cad. 13/15 Samatya - İst.

○

DESENE ASIL KALIBINI SEN DEĞİŞTİRDİN

Bektaşinin biri, seyahate çıkmış, birkaç sene sonra dönüşte şehir içindeki babayı ziyarete gitmiş. Kapıyı çalmış, babanın hanımı pencereden ne istediğini sormuş; o da babayı ziyarete geldiğini söylemiş.

Kadın pencereden:

— Sizlere ömür, baba kalbı değiştirdi, deyince, bektaşi hayıflanmış!

— Ya, vah vah... Demek yalnız kaldınız?

Kadın cevap vermiş:

— Ben de yeni ere vardım.

Bu söz üzerine bektaşi şöyle demiş:

— Desene hanım, asıl kalıbı sen değiştirdin.

Doğan SARAÇOĞLU
Göztepe, Kadirağa Sok. No. 10
Kadıköy - Şehir

Berber Nonoş

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

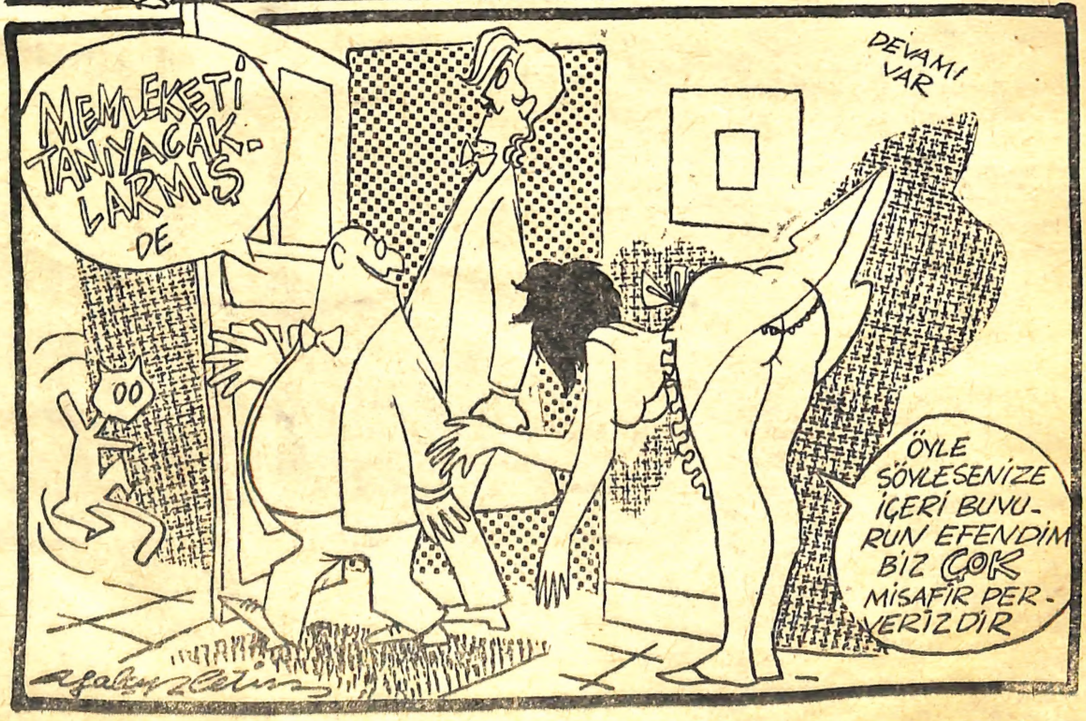

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

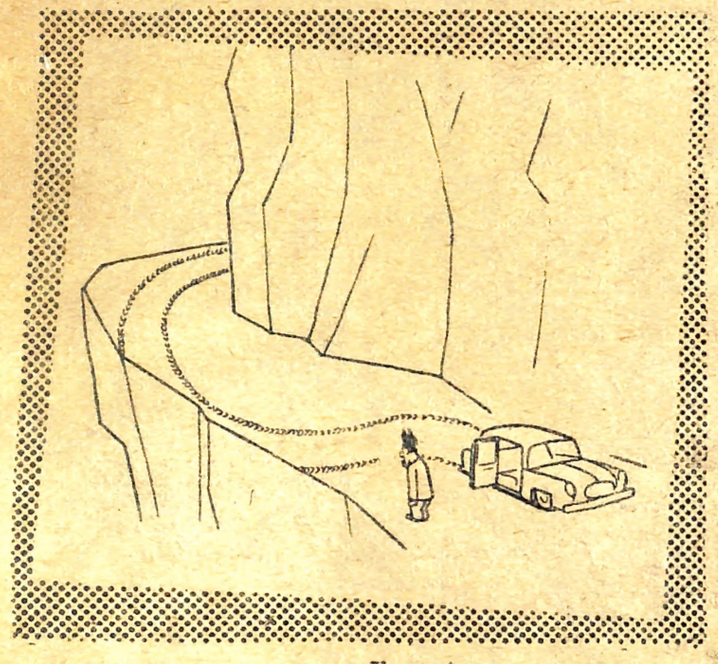

Yazısız! — Alman —

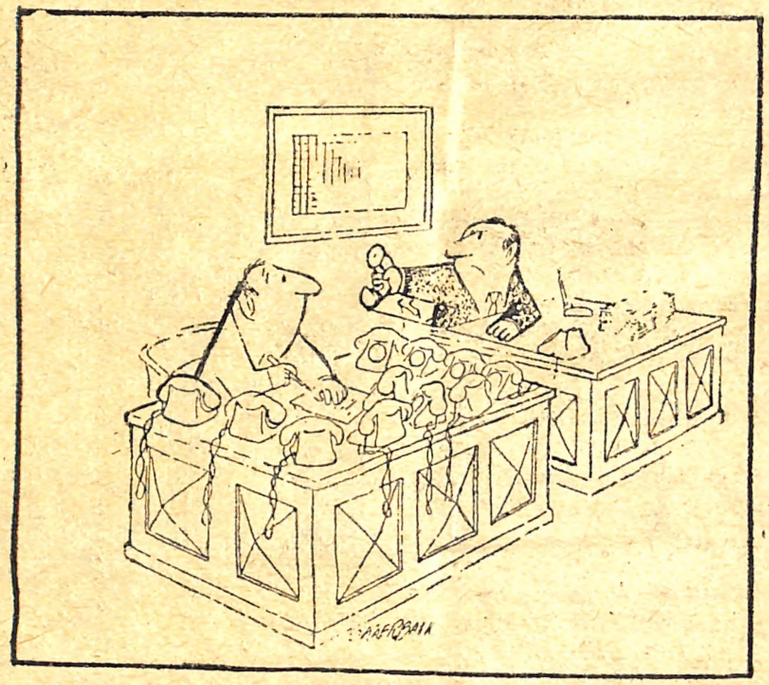

Sizi istiyorlar!..

— İngiliz —

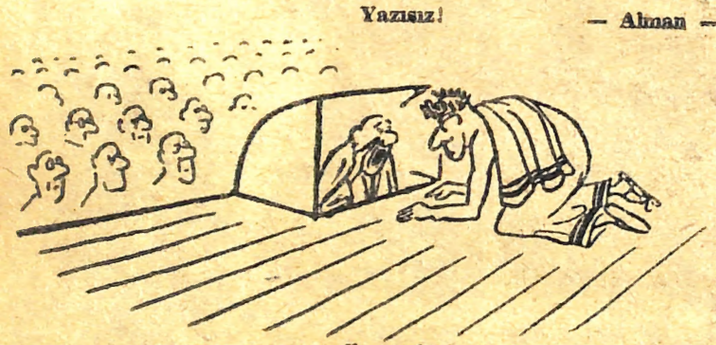

Yazısız!

— Fransız —

Erkek — Evde bir erkek var galiba!
Kadın — Ben aynı fikirde değilim!.. — İtalyan —

Yazısız!

— Alman —

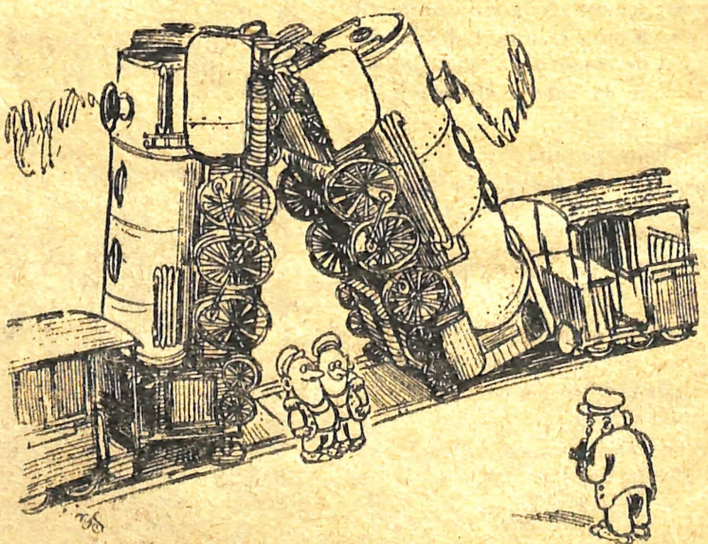

Yazısız!

— Alman —

Çocuklar ona bayılır:

çünkü, **Sana**'nın

tabiî bir lezzeti var!

Evet, SANA'da, en iyi tabiî bir yağın nefaseti, taze ve kaymak gibi lezzeti ve güzel kokusu vardır.

Ve SANA'yı, artık, her şeyde kullanabilirsiniz: yalnız ekmeğinize sürmek, pasta ve bisküvi yapmakta değil, en fazla titizliğinizi icap ettiren yemeklerinizde de istifade edebilirsiniz.

GRAFİKA 3-50

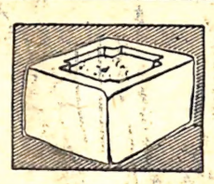

beyaz sabun çamaşır içindir

Kremli

PURO

cildiniz içindir

PURO sizi güzelleştirir

3ol Köpüklü · Nefis Kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

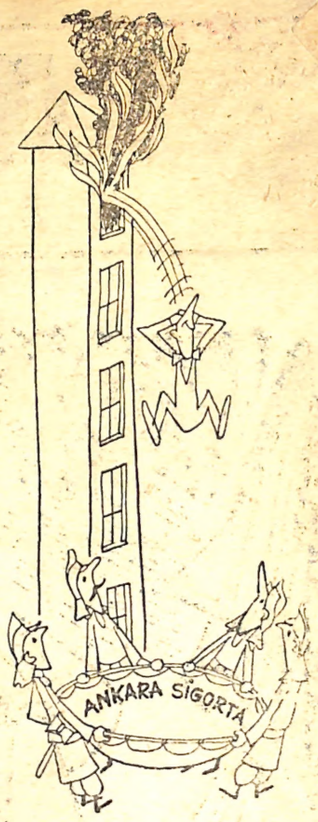

Malınızı ve Canınızı Sigorta eder.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı İşlerini fiilen idare eden
AHMET KOÇER
Teknik Sekreteri :
Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Belediye — İstanbul
Telefon: 221811
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12.5 lira.
Fiatı: 50 Kuruş
Basıldığı yer:
ERCAN Matbaası

SÜMERBANK

SERMAYESİ : 500.000.000 T.L.

Mevduat sahiplerine en fazla menfaat sağlayan bankadır.

Ankarada Yenişehirde
İstanbulda Göztepede
KONFORLU
APARTMAN
DAİRELERİ

Ayrı esaslar dahilinde
Yünlü ve Pamuklu
satışlarımızda
% 10 TENZİLÂT

Sümerbank

Zengin
PARA
İkramiyeleri

Sümerbank

Akbaba

Siyasi Mizah Gazetesi

Yıldız namzetleri :

— İmtihanı kazandın mı?

— Evet, rejisör öpüşmemi çok beğendi!...